

Policy

Haastattelussa
polvilaiset
valtuustoehdokkaat

Policy 50
vuotta sitten

Testissä
tekoälyjumalanpalvelus

Tekijät

Päätoimitus

Elias Koivisto, Sanni Rapo, Nanna Rein, Topi Remes, Antti Ruoppi, Tinja Ryytänen, Essi Sen, Joel Tiessalo, Hertta Valanta

Taitto

Elias Koivisto, Sanni Rapo, Topi Remes, Tinja Ryytänen, Essi Sen, Joel Tiessalo, Hertta Valanta

Editointi

Elias Koivisto, Sanni Rapo, Antti Ruoppi, Essi Sen, Joel Tiessalo, Hertta Valanta

Kirjoittajat

Eino Haase, Anna Hatunen, Eevi Kainulainen, Elias Koivisto, Lauri Mentula, Akseli Mustonen, Sanni Rapo, Antti Ruoppi, Tinja Ryytänen, Essi Sen, Emma Tenhunen, Joel Tiessalo, Hertta Valanta

Kuvittajat

Nathan Anderson, Louisa Billeter, Constantin Grünberg / Helsingin kaupungin museo, Eevi Kainulainen, Hannu Karjalainen / Kansallisgalleria, Lydia Kinnunen, Olivia Nurmi, Oleander Press, Milla Palvaila, Policyn arkisto / VOO ry, Sanni Rapo, Antti Ruoppi, Essi Sen, Miki Souru, Unsplash, Hertta Valanta, Anandu Vinod, Mihail Vrubel, Wikimedia Commons

Kannen kuva

Lydia Kinnunen

Yhteystiedot

www.policylehti.com

Instagram: @policymedia

Sähköposti: voopolicy@gmail.com

Julkaisija

Valtio-opin opiskelijat ry

Paino

Picascript

Painos: 80 kpl

ISSN 1235-4031 (painettu)

ISSN 2323-9468 (verkkojulkaisu)

Policy saa HYYn ainejärjestölehtitukea.

Sisältö

- 3 PÄÄKIRJOITUS
- 4 PUHEENJOHTAJAN TERVEHDYS
- 6 VIHAINEN VOOLAINEN
- 8 POLVI EDELLÄ VALTUUSTOON
- 18 IRONIAMYRKYTYKSEN ANATOMIA
- 20 TESTISSÄ TEKOÄLYJUMALAN-PALVELUS
- 24 PÄRJÄÄKKÖ NÄÄ HELSINGISSÄ?
- 26 VALTSIKAN SPEKSI – ESIINTYJÄN SILMIN
- 28 RUNOJA
- 32 OMA PUHEMIES MUKAAN
- 37 PILAKUVA
- 38 POLICY 50 VUOTTA SITTEEN
- 41 POLICY ILMOITTAA
- 42 KIRJA-ARVOSTELU: THE NIGHT CLIMBERS OF CAMBRIDGE
- 44 ELOKUVA-ARVOSTELU: NOSFERATU

Kultainen hetki on käsillä

TEKSTI: ESSI SEN

KUVA: OLIVIA NURMI

USI vuosi tuo mukanaan lupauksia ja toiveita paremmasta. Itsekin pysähdyn vuoden alussa pohtimaan tavoitteita ja tein lupauksen, joka saattaa kuulostaa ylimalkaiselta: päätin luottaa itseeni ja omaan tekemiseeni enemmän. Ehkä juuri nyt on oikea hetki katsoa tulevaisuuteen rohkeasti ja avoimin mielin – ei pelkästään siksi, että niin kuuluisi tehdä, vaan koska jatkuva muutos ympärillämme haastaa meidät arvioimaan omaa paikkaamme maailmassa.

Sodat jatkuvat, talouden heilahtelut vaikuttavat meihin kaikkiin ja yhteiskunta on jatkuvassa murroksessa. Samaan aikaan elämme kultaista hetkeä – aikaa, jolloin yhteisöt voivat ylittää jakolinjojaan ja vaikuttaa tulevaisuuteensa. Esimerkiksi tulevat vaalit tarjoavat mahdollisuuden näyttää, mihin meistä on.

Epävarmoina aikoina myös paine suoriutua kasvaa. Suorituskulttuuri on juurtunut syvälle arkeemme ja yhteiskuntaamme. Heti syntyessämme meidät pisteytetään, ja kilpailu jatkuu koulutiellä ja työelämässä. Peruskoulun ja toisen asteen jälkeen alkaa show nimeltä työmarkkinat, ja pätkätyökulttuuri on edelleen arkipäivää. On oltava tehokas, joustava ja aina valmis päivittämään osaamistaan – ja usein vielä aiempaa pienemmällä palkalla. Viimeistään keski-iässä moni alkaa stressata eläketurvansa riittävyytttä ja pohtia, löytyykö hoivapaikka, kun sitä tarvitaan – erityisesti nyt, kun hoiva-ala kärsii jatkuvasta resurssipulasta.

Nuoruus jää lyhyeksi, jos on kiire suorittamaan. Eräs vierasluennoitsija muistutti opiskelijoita siitä, että elämässä on muutakin kuin arvosanojen maksimointi. On täysin sallittua hengähtää, nauttia hetkestä ja elää myös ilman jatkuvaa suorittamisen painetta. Korkealle tähtääminen on tietysti myönteistä, mutta samalla on tärkeää muistaa, että elämässä on muutakin – keskusteluja, ystävyksiä, kokemuksia ja niitä pieniä ilon hetkiä, jotka tekevät kaikesta merkityksellistä.

Arvoisa lukija, pidät käsissäsi yhdeksänhenkisen päätoimituksemme tulikastetta – timanttista settiä, jos minulta kysytään. Iso kiitos kuuluu kaikille toimittajille ja kuvittajille.

Kevät lähestyy ja se tuo mukanaan uusia mahdollisuuksia. Nautitaan siitä.

Jos joskus tuntuu, että synkkyys on ottamassa vallan, palatkaamme **Mauno Koiviston** viisauteen: "Ellemme varmuudella tiedä, kuinka tulee käymään, olettakaamme, että kaikki käy hyvin."

Nähdään toimituskokouksissa! •

Essi Sen

Päätoimittaja

Puheenjohtajan tervehdys

TEKSTI: ANNA HATUNEN

KUVA: OLIVIA NURMI

Arvon VOOlaiset ja VOOmieliset

VOIN ilokseni ilmoittaa, että ainejärjestömme kuhisee elämää, ja VOOlikokouksessa nähtiin ennätysmäärä osallistujia, eikä VOO kaatunut tänäkään vuonna. Hallituksestamme on kasvanut 15-henkinen möhkäle, virkailijoita on kirjoitushetkellä 14, ja Policyn päätoimituksessa on päätähuimaavat yhdeksän päätoimittajaa. Tästä suurkiitos kuuluukin vuoden 2024 polvituutoreille, joiden ansiosta opiskelijatuutorointi on onnistunut loistavasti, ja on selkeästi tuottanut hedelmää uusien opiskelijoiden aktivoinnissa toimintaan.

Uusien ainejärjestötukileikkausten varjossa ja ainejärjestöaktiivisuuden valossa meidän on hallituksen kanssa löydettävä uusi VOOlainen, polvilainen ja ennen kaikkea valtsikalainen tapa edetä. Korona on selätetty, perinnetapahtumia pidetään ja innokkaita löytyy – mutta rahoitus on tiukkaa. Yhdistymiskeskustelut polvin kesken ovat nyt hetkelisesti jääneet taka-alalle, sillä hallitukset kokevat yhteistyön toimivan nykyisellä mallillaan mainiosti. Polvin nykyiseen periaatteeseen kuuluukin vahvasti yhtenäinen viestintä sekä tapahtumat, jotka ovat avoimia kaikille opintosuunnista riippumatta, vaik-

ka toimimme omina ainejärjestöinä; Mediana, Valtana ja VOO:na. Nyt enemmän kuitenkin puhuttaa valtsikalaisen yhteisöllisyyden katoaminen kriisien keskellä.

Yhteishengen palauttamiseksi on hiljaisesti pohdittu tedarien (tiedekuntatenttibileet) elvyttämistä. Aikoinaan legendaariset tedarit toivat yhteen eri opintosuuntien opiskelijat, mutta vuoden 2023 fuksina tämänkaltaiset yhdistävät valtsikalaiset perinteet tuntuvat lähes olemattomalta. Ainejärjestöt ovat vahvoja omillaan, mutta yhteisiä tapahtumia on harvassa. Mielestäni olisi aika unohtaa vanhat vitsit kannunvalajista ja keskittyä rakentamaan koko valtsikalle yhteisiä linjauksia ja tapahtumia – siten ettei suurin yhteinen keskustelunaihe olisi *Oodi Sitoutumattomuudelle*.

Samalla taloudellinen tilanne huolestuttaa. HYY:n uudet tukileikkaukset ovat pakottaneet ainejärjestöt etsimään entistä luovempia varainkeruukeinoja. Vuosijuhlien lähestyessä ja inflaation kiihtyessä on pohdittava, mikä on järjestöjen taloudellinen tulevaisuus? Tuntuu absurdilta hakea säätiöiltä rahoitusta Policy-lehdelle ja pohtia, onko ainejärjestötoiminta muuttumassa opiskelijoiden edunvalvonnasta kaupallisten yhteistyösopimusten varassa pyöriväksi influenssaustoiminnaksi.

HYY, yhtenä maailman rikkaimmista yliopilaskunnista, on perinteisesti taannut opiskelijoille

“Uusien ainejärjestötukileikkausten varjossa ja ainejärjestöaktiivisuuden valossa meidän on hallituksen kanssa löydettävä uusi VOOlainen, polvilainen ja ennen kaikkea valtsikalainen tapa edetä.”

mahdollisuuksien täyteen opiskelijaelämän – mutta nykyään prioriteettilistan kärjessä näyttää olevan hotellibisnes ja sijoitukset. Tämän myötä ainejärjestöt ovat yhä riippuvaisempia yhteistyökuvioista oman alan yritysten kanssa. Vaikka olemme kiitollisia saamastamme tuesta yrityksiltä, yritykset ovat laman myötä alkaneet karsia sopimuksia, ja ainejärjestöt jäävät yhä useammin tyhjän päälle.

Mikä siis ratkaisuksi? Vuoden 2021 *VOOlainen hyvä elämä* -eepos kertoo, että järjestö on historiassa turvautunut varainkeruussaan jopa lääketieteellisiin kokeisiin. Vaikka vuoden 2025 hallitus onkin ilmoittautunut vapaaehtoiseksi, emme suosittele tätä ratkaisua. Sen sijaan meidän on löydettävä kestävämpiä keinoja turvata valtsikalainen opiskelijakulttuuri ja järjestötoiminta tulevaisuudessa. Uskon silti HYYn ja yhteisömme löytävän oikean ratkaisun, vaikka se ei tunnu selkeältä juuri nyt. Olen silti erittäin toiveikas VOO:n tulevaisuudesta ja siitä, että tulemme nousemaan hankaluuksien yli ja vahvistumaan ainejärjestönä entisestään – lääketieteellisten kokeiden avulla tai ilman. •

Vuosijuhlia odotellen,
Anna Hatunen
Puheenjohtaja
VOO ry

VIIHAINEN VVOOLAINEN

LONG time no see, lukija!

Uusi vuosi toi jälleen eteen uudet kujeet. Viihaisen VOOlaisen mieltä ei tällä kertaa rassaa niinkään yliopistomaailman käännteet – vaikka ei niissäkään toki kehumista ole – vaan ennemminkin kaikki muu sen ulkopuolelta.

Jo Paasikivi veisteli aikanaan, kuinka tosiasioiden tunnustaminen on kaiken viisauden alku. VV on nyt tovin pätkäillyt, mitä sisällään vellovia vihoja tällä palstalla vuodattaisi. Joten: miksi suotta jättää presidentin neuvosta vaari ottamatta? Sovellaan sitä! Lähtekäämme liikkeelle askel kerrallaan.

1. tosiasia:

Politiikan ja viestinnän kandiohjelma jakautuu politiikkaan ja organisaatioihin, maailmanpolitiikkaan ja viestintään.

2. tunnustus:

Jos opintosuuntien nimet irrottaa akateemisesta kontekstista, saadaan joukko, jonka kaikista sanoista kylä löytyy kiukunaiheita.

3. viisaus:

$1 + 2 = 3$, eli näistä kolmesta nimestä saadaan varmasti revittyä harmia aikaiseksi.

Siispä seuraavaksi Policyn kiertävä sirkus esittää Teille, parahin lukija, ärsytyksiä politiikan ja organisaatioiden, maailmanpolitiikan ja viestinnän maailmasta!

Politiikka ja organisaatiot

Ah, HSL, tuo kaikkien pääkaupunkiseutulaisten suosikkiorganisaatio. Tavallinen matkustaja raapii päätään, kun spåraliikenne Pitkälläsillalla katkaistaan ja tilalle tulee liuta poikkeusreittejä, jotka jo vajaan kuukauden kuluttua korvataan liudalla poikkeusreittejä. Tässähän jää jopa varaluistinten varaluistimisesta haaveillut jääkiekkovalmentaja Hannu Jortikka kakkoseksi. Samaan aikaan yhtiö huseeraa lähimaksun ja rahastusvyöhykkeiden kanssa. Ei ole lainkaan tuulesta temmattu ajatus, että kohta ”Hösseli” tarjoaa mahdollisuutta maksaa oravannahkoilla ja hankkia XYZ-vyöhykkeen piletin, joka on voimassa $\log_3(9)$ minuuttia.

Maailmanpolitiikka

Tarvitseeko edes selittää, mikä tällä kentällä tuottaa harmaita hiuksia? Taitaa olla niin, että ihmiskuntaa

tässä C:\MAAILMANKAIKKEUS>CMD.EXE -simulaatiossa pyörittävän hikisen kellarinörtin näppäimistöllä herrat ja narrit ovat menneet pahemman kerran sekaisin. Trump on parissa kuukaudessa painanut puheillaan koko planeetan sekaisin, Musk yrittää pistää firman piikin kiinni viimeistä senttiä myöten ja Putin jatkaa viattoman veren vuodatusta. ”Bibi” syyttää milloin ketäkin milloin mistäkin ja ärhentelee palestiinalaisten suuntaan jatkuvasti. Mitähän muuta mahtaa sinne Turkuun kuulua?

Viestintä

Tämän tehtävän kohdalla valintamme ei tällä kertaa valitettavasti kohdistunut sinuun ja niin pois päin. Kun kesätöitä hakiessa tällaiset viestit ovat enemmän sääntö kuin poikkeus, niin kyllähän se pistää viikset värjäymään. VV kyllä ymmärtää, että kaikkia (hyviä-kään) työnhakijoita ei voida palkata, mutta kohtelias kieltäytyminen as soon as possible olisi paljon mukavampi tapa tulla torjutuksi kuin se, että kuukauden kuluttua on receiveerinä saavuttamassa transmitterin ulostuutamaan viestin:

”Saimme 396 kesäharjoittelijahakemusta ja olemme haastattelun perusteella tehneet valintapäätöksen. Toivottavasti haet Oy Esimerkkiyhtiö Ab:n tehtäviin myös jatkossa.”

Minkä ihmeen haastattelun? Hukkasiko posti kutsuni – aivan kuten kävi Linnan juhlien kanssa? •

Vihainen VOOLainen

yhteiskuntakriitikko, osa-aikainen opiskelija

Vihainen VOOLainen on Policyn vakiopalsta, jossa VOOLaiset pääsevät anonyymisti purkamaan sisälleen patoutuneita höyryjä. Haluaisitko sinäkin purkaa vihaasi? Ota empimättä yhteyttä voopolicy@gmail.com! Ps. Huomattavasti halvempaa kuin terapia (lue: ilmaista).

POLVI EDELLÄ VALTUUSTOON

HAASTATTELUSSA POLVILAISET ALUE- JA KUNTAVAALIEHDOKKAAT

TEKSTI: ELIAS KOIVISTO & HERTTA VALANTA

KUVAT: LYDIA KINNUNEN

Alue- ja kuntavaalit järjestetään 13. huhtikuuta 2025. Uudellamaalla on ehdolla kuusi Helsingin yliopiston politiikan ja viestinnän opiskelijaa. Policy tutustui ehdokkaisiin ja selvitti, mihin he haluavat paikallispolitiikassa vaikuttaa.

ANNI JUULIA TUOMAINEN on maailmanpolitiikan opiskelija polvissa ja vihreiden kuntavaaliehdokas Vantaalla. Kuntapolitiikkakärpänen puraisi jo nuorena, kun Vantaan nuorisovaltuusto vei hänet mukanaan. Anni Juulia liputtaa tasa-arvon, ympäristön sekä lasten ja nuorten puolesta. Siksi hän peräänkuuluttaa koulutuspanostuksia, luontoarvojen huomioimista rakentamisessa ja ylipäättään ennaltaehkäisevää, huomiseen katsovaa politiikkaa.

Miten vuodet Vantaan nuvasa ovat vaikuttaneet näkemykseesi kuntapolitiikasta?

Nuva opetti mulle ihan valtavasti, en ole koulussakaan koskaan oppinut niin paljoa kuin siellä! Istuin siellä edustajana kaupunkiympäristölautakunnassa, vara-

edustajana kaupunginhallituksessa, ja nuvan puheenjohtajana toimiessani ensisijaisena edustajana valtuustossa. Nuvassa näin tavallaan läpivalaistusti kokosen päätöksentekokoneiston. Oli silmiäavaavaa nähdä, miten päätökset etenevät ja millä toimielimillä on oikeasti valtaa; missä kokouksissa niitä asioita oikeasti päätetään, vai päätetäänkö niitä epävirallisempia reittejä pitkin.

Opin myös sen, että kunnilla on todella iso rooli Suomessa. Niillä on yllättävän paljon valtaa, ja ne saavat järjestää omat asiansa miten haluaa.

Olet todennut, että haluat muutosta Vantaalle. Mitä konkreettisia muutoksia kaipaat?

Iso asia, jota kaipaamme politiikkaan, on ennaltaehkäisy. Tulisi tehdä iso muutos siinä, ettei keskityttäisi aina vain ongelmakohdian paikkaamiseen. Tähän pitäisi pyrkiä myös Vantaalla.

Käytännön esimerkki: viime budjetissa Vantaalla on laitettu rahaa tällaisiin katujengipartioihin, joiden tarkoituksena olisi puuttua nuorten käyttäytymiseen kaduilta käsin. Todellisuudessa ongelma on siinä, minkälaisissa oloissa nämä nuoret kasvavat, saavatko he esimerkiksi kotona tai koulussa tarpeeksi tukea.

Yksi tärkeimmistä ennaltaehkäisyn kanavista on pureutua

lapsiin ja nuoriin. Me tarvitaan kouluihin lisää tukea ja henkilökuntaa. Vantaa on Suomen monikulttuurisin kaupunki, mistä aiheutuu omanlaisiaan haasteita, jotka mä taas näen tosi positiivisina haasteina, en ongelmakohtina.

“Meillä ei ole taloudellisia tai sosiaalisia kysymyksiä, jos meillä ei ole tätä planeettaa.”

Olet toiminut nuorisovaltuuston puheenjohtajana, minäkin lisäksi olet ollut syksystä lähtien HYYn edaattorina mukana opiskelijapolitiikassa. Aikoisitko myös kaupunginvaltuutettuna edistää vain nuorten ja opiskelijoiden etua?

Näen, että ennaltaehkäisevä ja tulevaisuuteen katsova politiikka on jokaisen etu: loppupeleissä siitä hyötyy ihan kaikki. Vihreä ilmasto- ja ympäristöpolitiikka ennaltaehkäisee ympäristötuhoa, mikä on ihan kriittinen asia meidän olemassaolon kannalta. Ilmastokysymystä pidän aivan keskeisenä: meillä ei ole taloudellisia tai sosiaalisia kysymyksiä, jos meillä ei ole tätä ympäristöä ja tätä planeettaa.

Jos tulisit valituksi valtuustoon, mitä konkreettisia toimenpiteitä haluaisit lähteä edistämään?

Kaikkiin Vantaan kouluihin, myös ala-asteille, tulisi palkata kouluvalmentajia. Nuorisovaltuustossa tein tästä aloitteen, jonka läpimenon myötä kouluvalmentajia palkattiin vantaalaisiin yläkouluihin. Heidän tähänastinen työnsä on ollut hieno esimerkki ennaltaehkäisevästä politiikasta, joten haluaisin edistää kouluvalmentajien palkkaamista myös alakouluihin.

Kouluvalmentajat ovat koulun arjen moniosaajia, jotka edistävät yhteisöllisyyttä ja toimivat oppilaiden tukena. Kouluvalmentajat voivat myös auttaa ratkomaan haasteita moniammatillisesti esimerkiksi poliisin, lastensuojelun tai opettajien kanssa, mikäli nuorella on vaikeuksia kotona tai koulussa. Käytännössä he pyrkivät ehkäisemään kiusaamista ja rasismia sekä saamaan oppilaat käymään koulua ja innostumaan koulunkäynnistä.

Lisäksi haluan ehdottomasti edistää korkeaa rakentamista. Se on käytännön ratkaisu Vantaan kasvuun, kun joudutaan rakentamaan asuntoja ihmisille: on samaan aikaan tehtävä se niin, ettei kaadeta metsiä tai tuhota luontoa.

Lisäksi haluaisin edistää yhteisöllisyyttä. Uskon, että sitä voitaisiin lisätä tarjoamalla maksuttomia harrastuksia kuntalaisille, erityisesti lapsille.

Viimeiseksi haluaisin parantaa julkista liikennettä. Monet Vantaalta käyvät Helsingissä töissä tai koulussa, joten ratikkaa tulisi edistää, samoin kuin bussiyhteyksiä.

Asut itse Vantaan Kuninkaanmäessä. Missä Vantaan kaupunginosassa on parhaiten halailuun sopivia puita?

Kuusijärvellä, ihan melkein mun takapihalla. Valitettavasti esimerkiksi Tikkurilassa ei juurikaan ole puita.

Ja Aviapoliksessa voi halailla lähinnä valotolppia.

Totta. Tulevaisuudessa siellä toivottavasti on myös korkeita rakennuksia.

KESKUSTAN kuntavaaliehdokas **Touko Tiilikainen** on polvin fuksi ja ehdolla Helsingissä. Touko haluaa mahdollistaa laadukkaan koulutuksen, harrastusmahdollisuudet ja turvallisen kasvuympäristön jokaiselle helsinkiläisnuorelle. Valtuutettuna Touko lupaa pitää aina mielessään tekeillä olevien päätösten vaikutukset opiskelijoihin.

Mikä on tuonut sinut polviin?

Ovatko opinnot polvissa vaikuttaneet poliittisiin näkemyksiisi ja uskotko opinnoista olevan hyötyä valtuustossa?

Olen tosiaan polvin fuksi ja tänne mut toi puhdas mielenkiinto politiikkaa ja maailman menoa kohtaan. Uskon, että syvemmästä yhteiskunnallisesta ymmärryksestä ei ole ainakaan haittaa.

Opinnot eivät ole vaikuttaneet näkemyksiini, muuten en olisi enää kepu. Mutta on ollut hienoa saada vaihtaa näkemyksiä ihmisten kanssa, jotka ajattelee ihan eri tavalla. Se on rikkaus.

Miksi pyrit valtuustoon juuri keskustan riveistä? Mitkä keskustan kuntavaaliohjelman tavoitteista ovat sinulle kaikkein tärkeimpiä?

Keskusta on aidosti Suomen ja täällä asuvien puolta pitävä edistysliike, jossa on mahdollista ajaa itselle tärkeitä teemoja. Tehdään maltillista politiikkaa tavallisille ihmisille järki edellä.

Valtakunnallisesti tärkein teema näissä vaaleissa on palvelujen pelastaminen. Sen taakse on helppo asettaa, sillä alueellinen eriarvoisuus on Suomessa kasvanut valtavasti, eikä täällä Helsingissäkään esimerkiksi mielen-terveyspalvelut toimi sillä tasolla, mitä päättäjät ovat luvanneet.

Mikä sinun mielestäsi tekee keskustasta kaupunkipuolueen? Miksi helsinkiläisen pitäisi vaihtaa keskelle?

Helsingin kepun upeat valtuutetut **Terhi Peltokorpi** ja **Laura Kolbe** ovat saaneet yli puoluerajojen tunnustusta siitä, että mui-

“Keskusta on aidosti Suomen ja täällä asuvien puolta pitävä edistysliike.”

den kinastellessa yritetään löytää ratkaisuja ja viedä yhteisiä hankkeita eteenpäin. Toisin sanoen pienestä koosta huolimatta keskustan Helsingin päättäjryhmä on tehokas ja tekee antaumuksella töitä helsinkiläisten puolesta.

Keskustan kuntavaaliohjelmassa vaaditaan digilaitteiden käytön vähentämistä kouluissa sanoin vähemmän digiä, enemmän järkeä. Miltä osin digiä tulisi sinun mielestäsi vähentää ja järkeä lisätä?

Keskeisintä tässä on se, että puhelimet on nyt viimein saatava pois niin tunneilta kuin välitunneiltakin. On uskomatonta, että tämäkin lakiesitys laahaa jossain ties missä, kun satojen tuhansien lasten sujuva koulutie on uhattuna.

Digiä tulee kuitenkin hyödyntää opetuksessa. ATK-luokassa tai iPadilla on vaikeampi eksyä väärille sivuille kuin puhelimella. Nämä eivät siis sulje toisiaan pois.

Keskustan kuntavaaliohjelman mukaan koulu ja päivähoito on ajettu suuriin ongelmiin myös muuten kuin digilaitteiden käytön osalta. Mitkä ovat mielestäsi keskeisimmät ongelmat ja mitä korjaavia toimenpiteitä pyrkisit valtuutettuna edistämään?

Olemme Helsingissä tilanteessa, jossa joillakin yläasteilla opetta-

jat pelkäävät töihin lähtemistä. Tällaista kuului syksyllä Pukinmäenkaaren peruskoulusta, ja se on luonnollisesti täysin hyväksymätöntä.

Yläasteille on saatava täyspäiväisiä työntekijöitä, jotka ottaisivat kontolleen oppilaiden kehityksen seuraamisen ja ongelmien sekä riitojen ratkaisemisen. Kunnallispolitiikko ei voi palauttaa auktoriteettia luokkiin, mutta silmiä ei tältä ongelmalta voi sulkea. Tämän lisäksi puhelinkielto on keskeinen toimi.

Huoli helsinkiläisten turvallisuudentunteen nakertumisesta nousee esiin Helsingin keskustan kuntavaaliohjelmassa. Millaisin keinoin pyrkisit valtuutettuna vahvistamaan kaupunkilaisten turvallisuudentunnetta?

Turvallisuudentunnetta heikentää muun muassa haasteelliset nuorisoporukat. Nämä ovat yksilöinä energisiä ja vilkkaita nuoria, joilla ei ole parempaa tekemistä. Porukassa he vaikuttavat uhkaavilta ja on alettu puhua ”katujengeistä”. Nyt tarvitaan ennennäkemättömiä panostuksia lasten ja nuorten harrastuksiin ja muuhun vapaa-ajan toimintaan.

Kun valtuustokausi vuonna 2029 tulee päätökseen, miltä toivoisit Helsingin silloin näyttävän?

Toivoisin, että edes jokunen vä-

hävarainen tai passivoitunut lapsi tai nuori olisi toimieni ansioita saanut mahdollisuuden mielekkääseen vapaa-ajan toimintaan. Toivon ennen kaikkea, ettei turvallisuuden tunne entisestään heikkenisi.

Kuvittele lopuksi olevasi äänestäjä, joka etsii omaa ehdokastaan. Mitä kysyisit Touko Tiilikaiselta kampanjatilaisuudessa? Vastaa esittämääsi kysymykseen.

Kaikki tulee varmaan kysymään: ”Miksi kepu?” Vastaan: ”Miksi ei?” Ja muistakaa: ei kerta kepuksi tee.

ESPOON vihreiden alue- ja kuntavaaliehdokas **Oscar Smithin** pääaine on politiikka ja organisaatiot, identiteetti bemari-kaupungin kasvatin ja arvot liberaalivihreän. Polvissa hänet tunnetaan moneen ehtivänä hyvän mielen nostattajana, paikallispolitiikassa taas koulutuksen, opiskelijoiden edun ja kestävä kasvun esitaistelijana.

Kuvaile poliittista heräämistäsi. Minkälaisen vaiheiden jälkeen päädyit vihreisiin? Oliko valinta helppo?

Vihreisiin päädyin melko vahingossa paikallisen vihreiden nuorten uusien illan kautta vuonna 2019, jossa Iiris Suomela puhui kestävästä energiapolitiikasta ja taloudesta. Valinta tuntui melko itseltään selvältä silloin, enkä ole kertaakaan katunut päätöstä sen jälkeenkään. Vihreissä viehätti todellinen riippumattomuus eturyhmistä – kuten työmarkkinajärjestöistä tai edunsaajaryhmistä – ja sen kautta vapaus pitää sellaisten tahojen puolta, joilla ei ole ääntä tai pääomaa tehdä sitä itse, kuten lapset, nuoret ja luonto.

Todella harvoin olen joutunut häpeämään puolueeni tai sen johdon ulostuloja tavalla, jotka monet liberaalit ystäväni ovat joutuneet tekemään monen muun puolueen kohdalla harva se päivä.

Vihreissä elää rinnakkain paljon erilaisia esimerksi talouspoliittisia näkemyksiä, mutta ydintärkeitä kysymyksistä, kuten ihmis- ja vähemmistöjen oikeuksista, antirasismista sekä ilmastokriisin ratkaisusta, valitsee muut puolueen nurkkaan laittava konsensus. Provosoiden: juuri näistä periaatteista pääministeripuolueemme oli valmis luopumaan ennennäkemättömän talouskurin aikaansaamiseksi.

Olit ehdolla myös vuoden 2021 kuntavaaleissa, jolloin jäit rannalle. Mikä sai sinut pyrkiään uudestaan valtuustoon?

Mitä annettavaa sinulla olisi espoolaisille?

Vuonna 2021 olin vielä siloposkinen lukion kakkonen. Ehdolle lähteminen oli kaukana masterplanista, sillä olin alkuperäisenä vaalipäivänä vielä 17-vuotias. Koronavaaleja kuitenkin siirrettiin; tulin baari-ikään en-

”Modernissa politiikassa on valtava empatiavaje.”

nen kesäkuuta ja sain mahdollisuuden lähteä ehdolle. Jäin toki rannalle, mutta olen olosuhteet huomioiden erittäin ylpeä yli 200 äänen saalistani.

Ehdolle minut ohjasi uudeleen tahto kehittää kotikaupunkiani ja pitää meteliä nuorten puolesta. Olen toiminut Espoossa varavaltuutettuna ja nuorisosiainjaoston puheenjohtajana neljä vuotta, ja olen tätä kautta päässyt kurkistamaan myös Espoon ratkaisemattomiin haasteisiin: koulukiusaaminen, syrjäytyminen ja mielenterveysongelmat. Taistelu näitä haasteita vastaan tarvitsee taistelijansa, ja ilmoitaudun palvelukseen.

Jos tulet valituksi Espoon kaupunginvaltuustoon, mitä asioita haluat lähteä ajamaan? Anna konkreettisia esimerkkejä toimenpiteistä.

Tärkeimmät tavoitteeni liittyvät hyvinvointiin, koulutukseen ja luonnon turvaamiseen. Haluaisin esimerkiksi lisätä erityisopettajien määrää koulussa, tukea ra-

hallisesti ja tilojen muodossa Espoon urheilu- ja harrasteseuroja ja torjua Espoon keskuspuiston kaventamista rakentamiselta.

Kuvailet Facebook-profilissasi itseäsi sanoilla “määrätietoinen, periksiantamaton ja lempeä”. Mikä näistä piirteistä on tärkein kunnanvaltuutetulle?

Hyvä kysymys. Määrätietoisuus ja tietynlainen sitkeys ovat kuntapolitiikalle tärkeitä ominaisuuksia: harvat asiat päätetään yhdessä nuijankopau-

tuksessa, vaan päätöksenteko voi olla pitkälistä ja pitkästyttävääkin, mutta ne saavat asiansa läpi, jotka jaksavat viimeiseen asti niitä ajaa.

Kuuluuko empatia kuntapolitiikkaan?

Parempi kysymys on se, voiko sitä erottaa siitä. Kunnissa ja alueille tehdään päätöksiä arjen tärkeimmistä palveluista: saavatko vanhukset hoivaa, lapset tukea oppimiseen ja liikuntarajoitteiset kyytejä. Jos näissä ei pystytä asettumaan heikompien asemaan, lopputuloksena on surkeat ja epäinhimilliset päätökset.

Modernissa politiikassa on valtava empatiavaje, joka on yksi syy ihmisten vieraantumisen demokratteisesta päätöksenteosta. Vaje realisoitui viimeistään, kun valtiovarainministeri mässäili pienituloisiin kohdistuvilla leikkauksilla ja hilpeillä saksikuvilla.

Mihin Espoon kuppilaan suuntaisit ex-ympäristöministeri, nyx-kaupunginjohta-

ja Kai Mykkäsen (kok) kanssa kokousaftereille keskustelemaan kaupunkiluonnosta?

Veisin Kaitsun itse asias ulkoilmaan Kasavuoren kallioille pusikaljoille, jos vain saisin virka-Audissa kyydin pois.

Miksi valtsikalaisen pitäisi äänestää sinua?

Olen aina liittänyt valtsikaan yhteisöllisyyden, sosiaalista oikeudenmukaisuutta ja tulevaisuuteen katsovan asenteen, joita kaikkia näkisin mielelläni enemmän modernissa politiikassa. Segregaation ja syrjäytymisen kitkeminen, mahdollisuuksien luominen nuorille ja tasa-arvo ovat asioita, joiden tärkeyden vain valtsikalaiset pystyvät täysin ymmärtämään, ja ne ovat itsellenikin tärkeimpien poliittisten päämäärieni joukossa.

SOSIAALIDEMOKRAATTIEN kunta- ja aluevaaliehdokas **Vilhelmiina Eskola** on ehdolla Porvoon kaupunginvaltuustoon ja Itä-Uudenmaan aluevaltuustoon. Jatkokaudelle kaupunginvaltuustoon pyrkivä Vilhelmiina

ajaa lasten ja nuorten asioita ja puolustaa koulutusta, ilmastoa ja yhdenvertaisuutta. Vilhelmiinan kärkiteemoja ovat lisäksi laadukkaiden ja kohtuuhintaisten sosiaali- ja terveyspalveluiden takaaminen sekä terveydenhoitoalan henkilöstön aseman puolustaminen.

Olet opiskelijana polvissa mutta suoritat lisäksi sairaanhoitajan tutkintoa. Miten sairaanhoitajaopinnot yhdessä polviopintojen kanssa tukevat mielestäsi työtä valtuutettuna?

Uskon polvista olevan hyötyä valtuustossa, koska politiikan prosessien ja viestinnän teoreettisesta osaamisesta on hyötyä myös käytännön työssä. Sairaanhoitajaopinnot ovat arvokkaita ennen kaikkea hyvinvointialueen päättäjäksi haettaessa, koska sairaanhoitajana pääsen näkemään sosiaali- ja terveyspalvelujen toimintaa käytännön tasolla ja todistamaan päätösten vaikutukset todellisuudessa.

Pyrit valtuustoihin SDP:n riveistä. Mitkä SDP:n asettamista tavoitteista ovat sinulle kaikkein tärkeimpiä ja poikkeaaako oma linjasi joltain osin puolueen linjasta?

Koen SDP:n itselleni sopivimmaksi puolueeksi, koska oikeudenmukaisuus, tasa-arvo ja solidaarisuus ovat myös itselleni tärkeitä arvoja, ja ne ohjaavat toimintaani niin politiikassa kuin vapaa-ajallakin. SDP:n vaalitaivoitteet esimerkiksi 20 hengen ryhmäkoosta ala-asteilla, harrastusmahdollisuuksien tukemisesta

ja kahden viikon hoitotakuusta kiinnipitämisestä ovat tärkeitä tavoitteita, joita aion myös itse edistää, jos tulen valituksi. Arvokartalla sijoitun enemmän vasemmalle ja liberaalimpaan suuntaan kuin keskivertodemari.

Kunnissa ja hyvinvointialueilla tarvitaan sinun mukaasi hallituksen kurjistavalle politiikalle vastavoima. Millä keinoin sinä valtuutettuna vastaisit hallituksen toteuttamaan politiikkaan?

Sekä hyvinvointialueella että Porvoossa joudutaan tekemään talouden tasapainottamis- ja säästötoimenpiteitä. En halua kuitenkaan tehdä niitä samalla tavalla kuin maamme hallitus, joka toteuttaa niitä epäoikeudenmukaisella tavalla ja laittaa laskun maksajiksi yhteiskunnan heikoimmassa asemassa olevat ihmiset. Valtuutettuna haluan tasapainottaa taloutta tasa-arvoisuus ja pitkän tähtäimen vaikutukset huomioon ottaen.

"Oikeudenmukaisuus, tasa-arvo ja solidaarisuus ohjaavat toimintaani niin politiikassa kuin vapaa-ajallakin."

Pyrit kaupunginvaltuustoon toiselle kaudelle. Mitkä ovat mielestäsi olleet suurimpia saavutuksiasi kuluneella kaudella?

Mitään asioita ei saada aikaan yksin, joten saavutukset ovat syntyneet ennen kaikkea eri toimijoiden välisellä yhteistyöllä.

Olen ylpeä erityisesti siitä, että yhteistyön kautta saimme järjestettyä uudet nuorten bändi- ja treenitilat Pensselitehtaal- le sekä jo pitkään kaivatut tilat skeittihallille. Olen lisäksi tehnyt valtuustoaloitteen, jossa vaadittiin puhe- ja läsnäolo-oikeuden myöntämistä nuorisovaltuustolle kaupunginhallituksen kokouksiin, ja ollut mukana valtuustoaloitteessa, jossa esitettiin eläinperäisten tuotteiden kulutuksen puolittamista vuoteen 2030 mennessä.

Kun valtuustokausi vuonna 2029 tulee päätökseen, mitkä kolme asiaa toivoisit Porvoossa ja Itä-Uudenmaan hyvinvointialueella silloin olevan toisin kuin nyt? Miten valtuutettuna vaikuttaisit näiden muutosten toteutumiseen?

Ensimmäisenä haluan, että joukkoliikenteeseen tulisi alennushinta myös opiskelijoille. Toisena toivon, että anonymi rekrytointi otettaisiin käyttöön niin Porvoossa kuin Itä-Uudenmaan hyvinvointialueilla. Kolmantena mainitsen, että oppilashuolto toimisi paremmin kuin aiemmin.

Valtuutettuna toimin tavoitteiden saavuttamiseksi hyvällä yhteistyöllä muiden puolueiden ja viranhaltijoiden kanssa. Lisäksi kuuntelen Porvoon ja Itä-Uudenmaan asukkaita ja heidän toiveitaan sekä esimerkiksi nuorisovaltuuston ja vammaisneuvoston näkemyksiä asioihin. Edistän asioita vuosittaisessa talousarvio- käsitelyssä ja luottamuspaikoil-

la sekä tarvittaessa teen asiasta myös valtuustoaloitteen.

Kuvittele lopuksi olevasi äänestäjä, joka etsii omaa ehdokastaan. Mitä kysyisit Vilhelmiina Eskolalta kampanjatilaisuudessa? Vastaa esittämäsi kysymykseen.

Jos joutuisit pitämään puheen täysin ilman valmistautumista, mistä puhuisit?

Puhuisin todennäköisesti Maksuttomat menkat -aloitteen puolesta. Jätin heti valtuustokauden alussa aloitteen, jossa esitettiin maksuttomien kuukautissuojien jakamista nuorille ja vähävaraisille. Ensimmäinen puhe valtuustosalissa jännitti suunnattomasti, joten luin puheen niin monta kertaa läpi, että muistan edelleenkin osan siitä ulkoa.

VASEMMISTOLIITON kuntavaaliehdokas, Vasemmistonuorten puheenjohtaja **Pinja Vuorinen** opiskelee globaalia poliittista taloutta polvin englanninkieli-

sessä maisteriohjelmassa. Ehdolla hän on synnyinkaupungissaan Helsingissä, josta hän haluaa rakentaa kestävä, oikeudenmukaisen ja solidaarisen mutta ennen kaikkea asukkaiden kaupungin. Pinjan tähtäimessä on turvata kohtuuhintainen asuminen, saatettavat peruspalvelut sekä vapaa kaupunkitila.

Olet toiminut Vasemmistonuorten puheenjohtajana vuodesta 2022. Mitä muuta olet puuhannut polviopintojen lisäksi?

Politiikka on pitkälti vienyt mukanaan viime vuodet, erityisesti siitä eteenpäin, kun sitä on tehnyt puheenjohtajana myös päivätyökseni. Ja onhan tässä käyty myös viidet vaalit kolmen vuoden sisään, jos tämän vuoden alue- ja kuntavaalit lasketaan mukaan.

Aiemmin olen valmistunut Glasgow'n yliopistosta tittelillä Master of Arts (Social Sciences) in Economics and Politics with Honours. Lisäksi olen tehnyt vaihto-opintoja Berkeley'n yliopistossa Kaliforniassa.

Töiden ja opintojen lisäksi olin keväällä 2022 tekemässä ihmisoikeustyötä Palestiinassa, ja tulihan sitä jonkin aikaa myös vallattua yliopistoa toissa syksynä.

Olet poliittisen nuorisojärjestön puheenjohtaja, minkä lisäksi istut HYYn edustajistossa. Aikoisitko myös valtuutettuna ajaa lähinnä nuorten aikuisten ja opiskelijoiden etua?

En ajattele, että Vasemmistonuorten puheenjohtajana tai HYYn

edaattorinakaan toimisin ainoastaan nuorten tai opiskelijoiden asioiden edistämiseen. Toki ne ovat tärkeä osa työtä, mutta ei esimerkiksi ilmastokriisin

torjumisen tai reilun työelämän edistäminen ole eduksi vain nuorille, vaan aivan kaikille. Kaikessa poliittisessa toiminnassa haluan ensisijaisesti toimia oikeudenmukaisuuden, solidaarisuuden ja elinkelpoisen tulevaisuuden eteen, eikä niiden edistäminen katso eturyhmää.

Kaupunginvaltuutettuna toki haluan rakentaa helsinkiläisille hyvää kaupunkia, mutta lisäksi ajattelen, että Helsingissä on mahdollisuus toimia suunnanäyttäjänä myös muulle Suomelle ja maailmalle ja siten edistää arvojani myös kuntarajan ulkopuolella.

Nosta esiin joitain konkreettisia toimenpiteitä, joita haluaisit edistää Helsingin kaupunginvaltuustossa. Mitä annettavaa sinulla on helsinkiläisille?

Haluan edistää Helsinkiä, jota tehdään ihmisten, ei markkinalogiikan ehdoilla. Tyhjillään seisovien sijoitusasuntojen sijaan meidän tulee panostaa julkiseen, kohtuuhintaiseen asuntotuotantoon sekä selvittää vuokrasääntelyä ratkaisuna nouseviin vuokriin.

Minun Helsingissäni laadukkaat ja saavutettavat palvelut kuuluvat kaikille taustaan ja lomakopon paksuuteen katsomatta ja

”Niin makuuhuoneessa kuin politiikassa toiminta on parhaimmillaan, kun synergiat kohtaavat.”

ne taataan vahvoilla julkisilla palveluilla, ei epäonnistuneilla ulkoistuksilla. Vahvistetaan työntekijöiden asemaa päätöksenteossa ja toteutetaan lyhennetyn työajan kokeilu.

Haluan edistää epäkaupallista ja viihtyisää kaupunkitilaa: kaupunki on muutakin kuin töissäkäyntiä ja kuluttamista varten. Annetaan tiloja käyttöön kulttuuriin ja oleiluun ja lopetetaan se penkkien purkaminen!

Haluan, että Helsinki ottaa vakavasti osansa ilmastokriisin torjumisessa. Koska liikenteestä on tulossa kaupungin suurin päästölähte, on välttämätöntä edistää joukko- ja kevyttä liikennettä ensisijaisena liikkumismuotona autoilun sijaan. Lisäksi lähiluontoa tulee vaalia niin luontoarvojen kuin viihtyvyyden nimissä.

Mitkä ovat Helsingin suurimmat haasteet ensi valtuustokaudella? Miten lähtisit ratkomaan niitä?

Asuminen tulee olemaan keskeinen teema, kun hallitus leikkaa asumistuesta ja muusta sosiaaliturvasta samalla, kun Kela vaatii muuttamaan halvempiin asuntoihin – joita ei ole. Kaupunkina, jossa on Suomen korkein vuokrataso sekä eniten asunnottomia, on ensi kaudella otettava tavoitteeksi kohtuuhintainen koti kaikille ja asunnottomuuden

poistaminen. Rakennetaan kohtuuhintaista julkista asuntotuotantoa – plussana voimme samalla elvyttää rakennusalaan – sekä selvittää

tään vuokrasääntelyä ja resursoidaan asumisneuvontaa.

Kaupungin alueiden eriytmistä tulee ehkäistä, ei syventää. Tätä edistetään sillä, että alueilta löytyy erilaista rakennuskantaa omakotitaloista kaupungin asuntoihin – myös varakkaimmista asuinalueilta. Lisäksi palveluiden on oltava laadukkaita ja saavutettavia asuinpaikkaan katsomatta. Terveystenhuollosta ei jatkossakaan tule periä asiakaspalvelumaksua.

Peruspalveluiden laatu ja rahoitus ovat kaudesta toiseen tärkeitä kysymyksiä. Koulutukseen ja kasvatukseen tulee varata riittävät resurssit, joilla voimme toteuttaa tarkoituksenmukaiset ryhmäkoot, varmistaa riittävä oppilashuolto sekä sopivat ja terveelliset oppimisympäristöt.

Olet maininnut mediassa olevasi kommunisti. Miksi kunta-politiikkaan mielestäsi tarvitaan kommunismia? Miksi juuri nyt?

Niin paikallisessa, valtakunnallisessa kuin kansainvälisessäkin päätöksenteossa tulisi alkaa priorisoimaan ihmisten ja ilmaston hyvinvointia loputtoman kasvun ja voitontavoittelun sijaan. Talous ei ole muusta politiikasta erillinen osa-alue, vaan keskeinen osa sitä, ja siksi myös se tulee

demokratisoida työnantajan talitaarisuuden ja valtionvarainministeriön madonlukujen ikeen alta.

Se kommunismi, jota itse taivoittelen, demokratisoi taloutta. Kunnissa tätä voi edistää sillä, että palvelut tuotetaan julkisesti, läpinäkyvästi ja työntekijöitä ja palveluiden käyttäjiä kuunnellen. Ilmankin suurempaa kommunistista agenda voi todeta, että yhtiöittämisten ja ulkoistamisten tie tarkoittaa yleensä niin käyttäjille ja työntekijöille kehnompia palveluita.

Toisaalta talouden kasvupakosta on luovuttava, jos haluamme, että tulevaisuudessakin on Helsinki eikä vain rantaviivaa. Ekologisesti kestävä kommunismi, joka ei kumarrakaan talouskasvun alttarilla, voi olla avain sen varmistamisessa.

Miksi juuri nyt? No, sanotaan nyt vaikka että nykyinen poliittinen ja taloudellinen järjestelmä ei ole hirveän hyvin osoittanut voivansa ratkoa kriisejä vaan päinvastoin syventää niitä. Sille vaihtoehtoksi tarjottu fasismi ei sattuneesta syystä innosta hirveästi.

Kumman kaa: kadut vai kabinetit?

Molemmat. Niin makuuhuoneessa kuin politiikassa toiminta on parhaimmillaan kun synergiat kohtaavat. Kabinetin ulkopuolelta tulevat yleensä uudet avaukset ja yhteiskunnallinen paine niiden toteuttamiseksi, mutta toisaalta toteutuakseen ne parlamentaarisisessa järjestelmässä lähtökohtaisesti vaativat sen, että joku niitä myös kabineteissa esittää ja kannattaa.

SOSIAALIDEMOKRAATTIEN kuntavaaliehdokas **Ilona Rantala** on ehdolla Helsingissä. Ilona haluaa olla mukana rakentamassa yhdenvertaisempaa, yhteisöllisempää ja elinvoimaisempaa kaupunkia, jossa kulttuuri tuo ihmisiä yhteen. Reilummalla politiikalla Helsingistä tehdään Ilonan mukaan kaupunki, jossa on mahdollisimman hyvä opiskella ja elää.

Kerro polvitaustastasi. Mikä on tuonut sinut polviin ja miten uskot opintojen polvissa tukevan työtä valtuustossa?

Pääsin polviin opiskelemaan valintakokeen kautta 2020. Opintosuuntani on polorg. Kandidatavaiheessa olen ollut aktiivisesti mukana ainejärjestötoiminnassa VOO:n hallituslaisena ja Policyn päätoimittajana.

Polviin minut on tuonut intohimo yhteiskuntaan ja politiikkaan. Ajattelen, että opintojen tuoma tiedon hahmottamisen taito sekä ymmärrys vallasta ja päätöksenteosta antavat hyvät eväät valtuustotyölle.

Pyrit valtuustoon SDP:n riveistä. Mitkä SDP:n asettamista tavoitteista ovat sinulle kaikkein tärkeimpiä ja poikkeako oma linjasi joltain osin puolueen linjasta?

SDP:n arvot oikeudenmukaisuus, tasa-arvo, kestävyys ja solidaarisuus ovat itselleni tärkeitä. Minulle tärkeimpiä puolueen vaalitavoitteita ovat nopeampi hoitoon pääsy, paremmat harrastusmahdollisuudet, panostukset kulttuuriin sekä järjestöjen vahvempi rooli ulkopuolisuuden ehkäisyssä. Olen isoista kysymyksistä SDP:n kanssa samoilla linjoilla.

”Helsinki on kaupunki, jossa on tilaa kulttuurille katutaiteesta oopperaan.”

Kulttuuri ja ulkopuolisuuden ehkäisy ovat keskeisiä vaaliteemojasi. Millaisena kulttuurikaupunkina näet Helsingin tänään ja miten valtuutettuna varmistaisit, että tulevaisuudessa jokaisella kaupunkilaisella olisi mahdollisuus nauttia taiteesta ja kulttuurista?

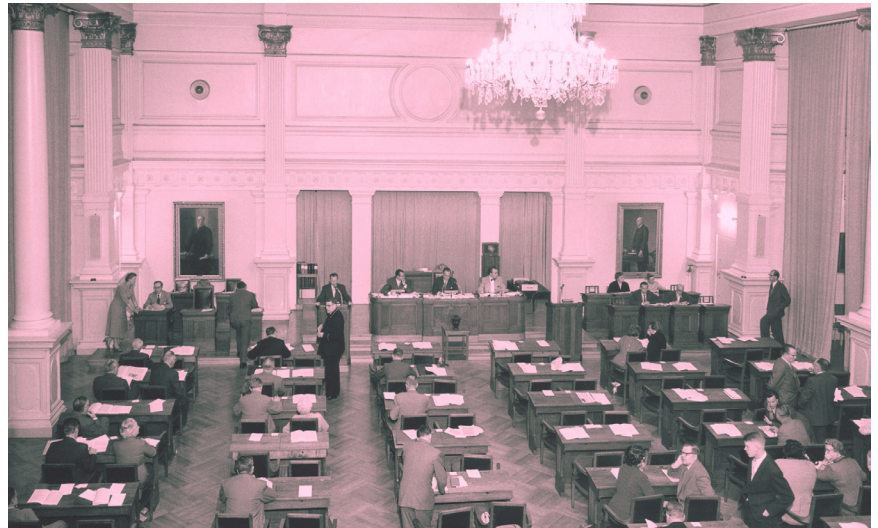
Helsinki on kaupunki, jossa on tilaa kulttuurille katutaiteesta oopperaan. Kulttuurin eteen on jo tehty paljon hyvää. Esimerkiksi tällä valtuustokaudella kulttuuriavustusten määrärahoja on nostettu vastavoimana hallituksen leikkauspolitiikalle.

Jokaisella helsinkiläisellä, iästä tai taustasta riippumatta, tulee olla mahdollisuus tehdä, kokea ja osallistua taiteeseen ja kulttuuriin. Valtuutettuna haluan olla mukana varmistamassa kulttuurin taloudellisia toimintaedellytyksiä ja yhdenvertaisia osallistumismahdollisuuksia erilaisille kaupunkilaisille niin kulttuurin tekijöinä kuin sen kokijoina. Tarvitsemme lisää tapahtumia, tiloja ja tukimuotoja myös lähioihin, jotta jokaisella kaupunginosalla on oma elävä kulttuurielämänsä. Kaupungin täytyy taloudellisesti tukea kulttuuritarjontaa ja harrastusmahdollisuuksia.

Kaupungin ja kulttuurin elinvoimaisuuteen vaikuttaa myös julkisen liikenteen toimivuus, ja muun muassa HYY on vaatinut HSL:n opiskelija-alennuksen palauttamista 50 %:n tasolle. Allekirjoitatko tämän vaatimuksen ja millä tavoin perustelisit kantaasi valtuutettuna?

Kannatan opiskelija-alennuksen palauttamista, koska liikkuminen kotikaupungissa pitää olla saavutettavaa, riippumatta yksilön opiskelijabudjetista. Liikkuminen on perusoikeus. Lisäksi HSL:n opiskelija-alennuksen palauttaminen toisi Helsinkiin elinvoimaa – liian kalliit liput rajoittavat opiskelijoiden harrastamista, kulkemista ja arkea.

Kulttuurin lisäksi olet maininnut koulutuksen tärkeäksi teemaksesi näissä vaaleissa. Mitkä ovat koulutuksen suhteen keskeisimmät tavoitteesi, joiden eteen valtuutettuna työskentelisit?

Helsingin kaupungintalon juhlasali, 1958. Constantin Grünberg / HKM. CC BY 4.0 Wikimedia Commons
Muokkaus: Policy

Koulutuksen suhteen uskon asi-
antuntijatietoon, sillä kasvatus-
alan ammattilaiset tietävät, miten
parhaimmat oppimistulokset saa-
vutetaan.

Kouluihin on saatava turval-
linen ja rauhallinen oppimisympä-
ristö, minkä vuoksi ehdotan
luokkakokojen pienentämistä
20 oppilaan luokiksi. Maksuton
toinen aste on koulutuksen saa-
vutettavuuden ja yhdenvertai-
suuden vuoksi tärkeää. Lisäksi on
tärkeää, että jokainen Helsingin
koulu on hyvä koulu. Tarvepe-
rusteinen rahoitus kouluille on
erinomainen asia tämän tavoit-
teen saavuttamiseksi.

Kun valtuustokausi vuonna 2029 tulee päätökseen, mitkä kolme asiaa toivoisit Helsingissä silloin olevan toisin kuin nyt ja miten valtuutettuna vaikuttaisit näiden muutosten toteutumiseen?

1. Helsinki on elävämpi kulttuuri-
kaupunki, jossa kaikilla on varaa
ja mahdollisuus nauttia kulttuu-
rista. 2. Helsinki on suuri työn-
antaja; haluan, että vuonna 2029

Helsingin kaupungin työntekijät
voivat hyvin ja työnantajakuva
kaupungilla työskentelystä on
positiivinen. 3. Helsinki on kau-
punki, jossa kukaan ei jää yksin –
jokaiselle löytyy yhteisö, jossa
tuntea kuuluvansa joukkoon ja
saada äänensä kuuluviin.

Valtuutettuna vaikuttaisin
näiden muutosten eteen kult-
tuurin tukemisella, vastuullisella
työnantajapolitiikalla sekä pa-
nostamalla kolmannen sektorin
kanssa tehtävään yhteistyöhön.

**Kuvittele lopuksi olevasi ää-
nestäjä, joka etsii omaa ehdo-
kastaan. Mitä kysyisit Ilona
Rantalalta kampanjatilaisuus-
dessa? Vastaa esittämäsi ky-
symykseen.**

Mikä Helsingin kaupunginosa
olisit ja mitä se kertoo ehdokka-
na sinusta?

Olisin ehdokkaana sekoitus
seuraavia: Töölö, Kallio ja Ou-
lunkylä. Olen kaupunkielämää
rakastava, yhteisöllisyyttä ja oi-
keudenmukaisuutta vaaliva sekä
tasapainoisen ja rauhallisen arjen
puolustaja! •

Ironiamyrkytyksen anatomia

TEKSTI: SANNI RAPO

KUVA: LOUISA BILLETER / WIKIMEDIA COMMONS / CC BY-SA 2.0

Mitä eroa on tosissaan ja vitsinä tehdyllä natsitervehdyksellä?

Teksti käsittelee raskaita teemoja ja sisältää sensuroimattomia sitaatteja uusnatseilta.

ROOMALAINEN tervehdys. Suorakätinen ele. *My heart goes out to you*. Vai liittyykö se sittenkin **Elon Musk**in neuroepätyypillisyyteen? Sosiaalisessa ja toisinaan perinteisessäkin mediassa on heiteltä kaikenlaisia narratiivisia voltteja keksittäessä kiertoilmaisua tai perustelua **Donald Trumpin** virkaanastujaisissa tehdyllä natsitervehdykselle.

Musk ei pyytänyt elettään anteeksi tai suoranaisesti kieltänyt sen olleen tahallinen natsitervehdys. Sen sijaan hän kirjoitti X:ssä *“The ‘everyone is Hitler’ attack is sooo tired”* ja postasi erilaisia sanaleikkejä kuuluisien natsien nimistä.

Jos hyväuskoisesti ajattelee Muskin eleen jättäneen tulkinanvaraa, samaa ei kuitenkaan voi sanoa sitä seuranneista tapauksista. Pappi **Calvin Robinson** teki natsitervehdyksen abortinvastaisessa tapahtumassa pitämänsä puheen lopuksi, hymyillen ja omien sanojensa mukaan vitsillä. Donald Trumpin vuoden 2016 vaalien kampanjaa johtanut **Steve Bannon** teki varovaisemman, mutta ilmiselvän natsitervehdyksen konservatiivien CPAC-konferenssissa pitämänsä puheen aikana. Hän itse tosin kutsui sitä ”kädenheilautukseksi”.

Misogynistinen vaikuttaja **Andrew Tate** teki natsitervehdyksen X:ssä julkaisemassaan videossa, jossa kehottaa kannattajiaan hyökkäyskannalle siirtyäkseen ”tuomaan natsitervehdyksen takaisin”. Siis tuota termiä käyttäen. Tate on aiemmin kohujen edessä puolustanut vihamielisiä sanomisiaan väittämällä niiden olevan hänen rooliinsa liittyvää liioittelua ja parodiaa. Tätä väitettä on hankala hyväksyä ottaen huomioon, että Tate on syytetty raiskauksesta ja ihmiskaupasta. Miksi provosointitarkoituksessa tehty natsitervehdys tulisi ottaa yhtään vähemmän vakavasti?

Trumpin ensimmäiseen vaalivoittoon liittyi myös natsitervehdyskohu. Marraskuussa 2016 rasistisen National Policy Institute -ajatushautomon järjestämässä konferenssissa tunnettu uusnatsi ja NPI:n puheenjohtaja **Richard Spencer** päätti puheensa huutamalla *“Hail Trump! Hail our people! Hail victory!”* Puhe oli täynnä natsiretoriikkaa ja sisälsi muutamia viittauksia Hitlerin Saksaan. Yleisöstä kuului hurrausta ja näkyi natsitervehdyksiä. Toimittaja **P.J. Tobialle** Spencer kertoi natsitervehdyksen olleen ”selkeästi tehty ironian ja ylenpalttisuuden hengessä”.

Huumoriin vetoamista tekojen seurauksia välttellessä on käytetty maailman sivu. Tekosyy menettää tehokkuuttaan, kun

hyväksyttävän huumorin ala kapenee ja loukkaavista vitseistä vaaditaan vastuuta siinä missä vakavastakin puheesta. Ironia on tiettyissä äärioikeistopiireissä kuitenkin enemmän kuin tekosyy. Se on rekrytointitaktiikka.

Loppuvuodesta 2017 HuffPostin **Ashley Feinberg** sai käsiinsä ja julkaisi The Daily Stormer -uusnatsinetin sivuston ylläpitäjän **Andrew Anglinin** tyylioppaan sivuston kirjoittajille. Opasta on jaettu myös IRC-kanavalla uusien kirjoittajien rekrytointimielessä. Opas sisältää tavallisia ohjeita kielipolista ja muotoilusta, jotta sivusto olisi mahdollisimman yhdenmukainen ja siisti. Anglin ei piilotele sitä, että Daily Stormerin tarkoitus on valkoisen ylivallan levittäminen ja normalisoiminen. Ohjeissa myös kerrotaan, mitä vähemmistöihin viittaavia herjoja ei kannata käyttää ja mitkä ovat hyväksytyjä, jopa suositeltuja. Herjojen käytön täytyy mukailla sivuston tarkkaan harkittua ivallista sävyä:

”Generally, while using racial slurs, it should come across as half-joking - like a racist joke everyone laughs at because it’s true. [--] It should not come across as genuine raging vitriol. That is a turnoff to the overwhelming majority of people.”

Anglin muistuttaa, että vitsaileva sävy ei tarkoita, ettei kirjoittaja olisi tosissaan. Se vain tarjoaa pehmeän laskun aatteeseen vasta tutustuville:

“Most people are not comfortable with material that comes across as vitriolic, raging, non-ironic hatred. [--] The unindoctrinated should not be able to tell if we are joking or not. There should also be a conscious awareness of mocking stereotypes of hateful racists. I usually think of this as self deprecating humor – I am a racist making fun of stereotype of racists, because I don’t take myself super-seriously. [--] This is obviously a ploy and I actually do want to gas kikes. But that’s neither here nor there.”

Ironia on työkalu, jonka rekrytoijat antavat paikkaansa hakeville potentiaalisille liittolaisille lupauksena kokeilla fasismia ilman sitoumuksia. Natsimemien levittäjät eivät välttämättä edes usko olevansa samaa mieltä käyttämänsä retoriikan kanssa. Se tekee tehtävänsä, jos se saa aikaan toivotun reaktion. Kaikki muu on toissijaista.

Eriyisen vaarallista on se, että ulkoapäin voi olla mahdotonta tietää, piilekö ironian kerrosten alla huomiota hakeva trolli vai propagandaa levittävä uusnatsi. Muskin tervehdys muistuttaakin siis alt-right-meemiä: periaatteessa emme tiedä, mikä tarkoitus taustalla on, mutta fasisistiselta se kuitenkin näyttää – mitä luultavimmin tahallisesti. Ironiset natsit ovat joka tapauksessa hyödyllisiä epäironisille natseille, koska

"Miksi provosointitarkoituksessa tehty natsitervehdys tulisi ottaa yhtään vähemmän vakavasti?"

he levittävät retoriikkaa, jonka vakavuudesta ulkopuoliset eivät voi olla varmoja.

Rekrytointitaktiikka on erityisen yleinen alt-right-, eli vaihtoehtoisen oikeiston piireissä. Alt-right on hajanainen ryhmä lähinnä nuoria miehiä, jotka vuorovaikuttavat internetin kuvapaljoilla.

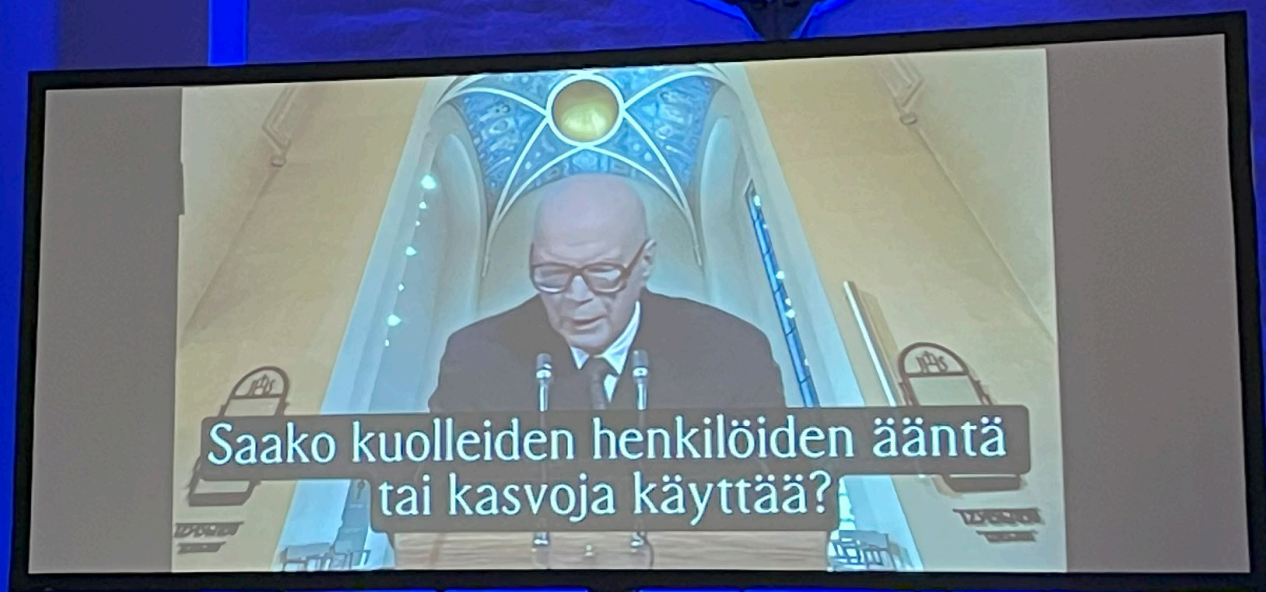
Alt-right-meemit leviävät internetin pimeämmistä ja lähes moderoimattomista nurkista, kuten 4chanista, valtavirtaisemille alustoille, kuten Redditiin ja aikanaan Twitteriin. Nykyään tosin Musk antaa natsihtavien viestien levitä niin vapaana X:ssä – sekä ironisina että epäironisina – että ne monesti lähtevät sieltä orgaanisesti liikkeelle. Samoin nykyään ei ilmeisesti enää tarvit-

se turvautua sisäpiirin koirapileihin, vaan myös natsitervehdys virkaanastujaisissa voi olla uskottavasti kiellettävä.

Aiemmin mainituista natsitervehdijöistä Spencer ja Bannon ovat alt-rightin kuulakuvia. He tietävät, miten yhteisö rekrytoi jäseniä.

Ironiseksi naamioitunut natsismin kuittaaminen marginaaliryhmän huumorina tuo hieman lohtua kaoottisessa maailmantilanteessa. Mutta kaksi ryhmää ottavat sen tosissaan: he, jotka ymmärtävät meemeihin kätkeytyvän vaaran, ja he, jotka samastuvat aatteeseen. •

**Jutun lähteet löytyvät nettiver-siosta osoitteesta
www.policylehti.com.**

Tekoäly sai Kekkonen kasvot Paavalinkirkossa

TEKSTI & KUVAT: ANTTI RUOPPI & ESSI SEN

Paavalinkirkkoon kerääntyi runsaslukuinen joukko seurakuntalaisia seuraamaan, miten tekoälyllä tuotettu jumalanpalvelus eroaa tavanomaisesta. Policy jalkautui kirkkokansan joukkoon aistimaan ainutlaatuista tunnelmaa.

VOIKO tekoäly korvata papin? Mihin ihmistä tarvitaan uskonnon harjoittamisessa? Paavalinkirkossa tiistaina 4. maaliskuuta järjestetty tekoälyjumalanpalvelus tarjosi katsauksen siihen, miten teknologia ja hengellisyys voivat kohdata. Tilaisuus oli Suomen ensimmäinen koskaan järjestetty tekoälyjumalanpalvelus ja Euroopassakin tiettävästi vasta toinen laatuaan – ensimmäinen järjestettiin Saksassa vuonna 2023.

Jumalanpalveluksen puhutuimpia yksityiskohtia oli epäilemättä tekstinlukijoiden valinta. Jumalanpalveluksessa kuultiin normaaliin tapaan kaksi Raamatun lukukappaletta. Tekstinlukijoina toimivat tekoälyn voimalla presidentti **Urho Kekkonen** ja lastenohjelmien ”Kylli-tätinä” tunnettu taiteilija **Kylli Koski**. Tekstinlukijat herättivät yleisössä sekä hämmästyä että hilpeyttä.

”Tekoälyn avulla voidaan luoda aidolta näyttäviä videoita kuol-

leista henkilöistä. Edesmenneen henkilön äänen ja kuvan käyttö voi tuntua omituiselta, mutta tässä tarkoituksessa se on laillista. Tekijänoikeus ei koske yksilön ääntä tai kasvoja. Tällaiset teokset menevät parodian ja satiirin piiriin, joiden tekemiseen Suomessa on laajat vapaudet. Kuitenkaan loukkaavaa sisältöä tai valheellista tiedonlevitystä kuolleista ei saa luoda tekoälylläkään”, tekoäly-Kekkonen kertoi ennen jumalanpalvelusta. Edesmenneiden merkkihenkilöiden ja kansan rakastamien hahmojen äänen sekä ulkoisen olemuksen palauttaminen digitaaliseen aikaan on eittämättä yksi tekoälyn kiehtovimmista mutta samalla myös eettisesti haastavimmista puolista.

”Tällä hetkellä olo on hyvin helpottunut. Ennen tätä aamua ei jännittänyt yhtään, mutta tänään jännitys on tunti tunnilta lisääntynyt”, kertoo Paavalin seurakunnan pappi **Petja Kopperoinen**,

joka vastasi jumalanpalveluksen järjestämisestä yhdessä kirkkoherra **Kari Kanalan** ja pappi **Marjut Mularin** kanssa. Idean Kopperoinen kertoo saaneensa ulkomailta: ”Osallistuimme Marjutin kanssa viime syksynä Genevessä järjestettyyn konferenssiin, jossa käsiteltiin yhtenä aiheena tekoälyä. Ajattelin, voisiko konferenssista tuoda jotain konkreettisia tuliaisia. Heitin Suomeen palattuani vitsillä, pitäisikö Paavalin seurakunnan järjestää tekoälyllä tuotettu jumalanpalvelus. Kari innostui heti asiasta ja niin aloitimme jumalanpalveluksen suunnittelemisen.”

”Nykyisin uskonto ja tiede mielletään yleensä toisistaan erillisiksi toimijoiksi. On kuitenkin hyvä muistaa, että esimerkiksi luostarilaitoksella on ollut historian saatossa suuri rooli tieteen ja tutkimuksen kehittäjänä ja vaalijana”, jumalanpalveluksessa tutkimusaineistoa keräämässä ollut uskonnon- ja mediatutkimuksen

professori **Katja Valaskivi** toteaa. Hän tutkii Helsingin yliopiston teologisessa tiedekunnassa uskonnon ja tekoälyn välistä suhdetta.

Tekoälyjumalanpalvelus erosi perinteisestä jumalanpalveluksesta visuaalisuudellaan. Kirkon etuosaan oli asetettu suuri valkokangas, jolle heijastettiin virsien sanat sekä tekoälyversiot Kopperoisesta, Mularista ja Kanalasta. Saarnan tilalla nähtiin valkokankaalle heijastettu video, jossa Jeesus ja Saatana keskustelivat autiomaassa Jeesuksen 40 päivää kestäneen paaston aikana. Tekoäly oli myös säveltänyt ja sanoittanut tilaisuudessa gospel-henkisiä kappaleita, joita jumalanpalveluksessa kuultiin. Se oli myös tuottanut niille omat musiikkivideosa. Synninpäästö ja Herran siunaus jätettiin tekoälyn sijaan kirkkoherra Kari Kanalalle, mikä alleviivasi ihmillisen läsnäolon merkitystä hengellisissä toimituksissa.

Katja Valaskivessä tekoälyn kuvaamat henkilöt herättävät monenlaisia pohdintoja: “Tekoäly esitti kaikki luomansa henkilöhahmot hyvin samankaltaisina. Henkilöt olivat poikkeuksetta nuoria, hyväkuntoisia miehiä ja naisia. Voidaankin ajatella, että tekoäly ihmisten luomuksena esittää länsimaisten kauneushanteiden mukaisia henkilöitä.”

Tekoälyn käyttö hengellisissä toimituksissa ei ole ainoastaan filosofinen tai teologinen kysymys – sillä on myös konkreettisia vaikutuksia. Tekoälyn tuottama jumalanpalvelus ei ollut ilmaista ympäristön kannalta. Jumalanpalveluksen lopuksi valkokankaalle heijastettiin päästömäärät, jotka syntyivät tilaisuuden

Tekoälyjumalanpalvelusta tekemässä ollut pappi Petja Kopperoinen oli tilaisuuden jälkeen huojentunut.

tuottamisen seurauksena. Reilun tunnin kestäneen jumalanpalveluksen tuottamisesta aiheutui laskennallisesti 350 kilogramman hiilidioksidipäästöt. Vertailun vuoksi sama määrä hiilidioksidipäästöjä syntyy noin 2800 kilometrin matkan autoilusta. Vettä jumalanpalveluksen järjestäminen puolestaan kulutti 3500 litraa, joka vastaa noin 60 tavallista suihkukäyntiä.

Ajatus tekoälyn hyödyntämisestä kirkollisissa kontekstissa on yhtä

aikaa sekä kiehtova että kiistanalainen. Toisaalta teknologia on aina ollut osa ihmiskunnan kehitystä ja myös kirkon käytäntöjä: painokone mahdollisti Raamatun laajamittaisen levityksen, äänentoistoteknologian kehitys mullisti kirkkomusiikin saavutettavuuden ja nykyajan viestintäkanavat mahdollistavat uskonnollisten tilaisuuksien seuraamisen digitaalisesti. Toisaalta kyseiset keksinnöt vaativat oman aikansa, ennen kuin kirkko omaksui nii-

Kirkkoherra Kari Kanala jättäytyi ajoittain seuraajan rooliin, kun tekoäly-Kanala heijastettiin valkokankaalle.

den laajemman käytön. Tekoälyn voidaan nähdä olevan samassa asemassa.

Tekoälyn ja luomistyön suhde herättää monia muitakin filosofisia ja teologisia kysymyksiä. Jos kaiken ihmisen luoman voidaan katsoa olevan osa Jumalan suurta suunnitelmaa, voidaanko tekoälyä pitää vain teknologisenä työkaluna, vai onko sillä syvempää hengellistä merkitystä? Ennen jumalanpalvelusta valkokankaalle heijastettu mieshahmo pohti

myös tätä teemaa: “Tekoäly on ihmisen kehittämä järjestelmä, mutta koska ihminen on luotu Jumalan kuvaksi, kuten esimerkiksi kristinuskossa ajatellaan, ihmisen luomistyön voi heijastaa Jumalan luomaksi.” Tekoälyn kehitys voisi siten olla yksi tapa, jolla ihmiset toteuttava Jumalan heille antamaa luovaa potentiaalia.

Jumalanpalveluksen päätteeksi seurakunta kuuli tutut sanat, mutta pienellä lisäyksellä: “Lähtekää rauhassa. Olkaa rohkeat, pitä-

kää totuudesta kiinni. Kunnioitakaa kaikkia ihmisiä. Rakastakaa ja palvelkaa Herraa Pyhän Hengen – ei tekoälyn – voimassa iloiten.”

Vaikka teknologia voi rikastuttaa hengellistä kokemusta, se ei välttämättä voi korvata uskon ydintä – ihmisten välistä yhteyttä ja hengellisyyden syvintä merkitystä. •

Pärjääkö nää Helsingissä?

TEKSTI & KUVAT: EEVI KAINULAINEN

Helsinki hurmaa ja hämmentää – etenkin, jos olet junantuoma. Oulusta pääkaupunkiin muuttanut Eevi Kainulainen on huomannut erottuvansa tavoiltaan paikallisista. Feissarit, sparat, kiireiset askeleet ja kaupungin anonymiteetti luovat uudenlaista arkea, mutta samalla herättävät kysymyksen: Pärjääkö täällä, jos ei ole syntynyt helsinkiläiseksi?

HEIPPA, kiinnostaako sua lasten oikeudet?” kysyy Oodin edustalla väijyvä feissari. Kakeltelen myöntävän vastauksen ja kuuntelen kiltisti feissarin palopuheen järjestönsä tekemästä työstä, kiittän häntä aikansa käyttämisestä hyvään tarkoitukseen ja poistun varovaisesti, mutta kohteliaasti nyökäten. Tekemäni väistöliike on kuitenkin aivan liian hidas: muut Elielinaukiolla olevat feissarit ovat jo haistaneet vereni ilmassa. Minua lähestyy vielä kaksi muuta ihmistä hyvällä asialla: häkeltyneenä kuuntelen puheet saimaannorpan suojelusta sekä lääkäreiden toiminnasta maailman globaaleilla kriisialueilla. Kun vihdoinkin pääsen sisälle Oodiin, on kulunut tismalleen 23 minuuttia siitä, kun nousin pois raitiovaunun kyydistä rautatieasemalla. Mainitsen kokemuksestani orientaatioviikon ensimmäisillä jatkoilla ja saan osakseni hyvän tahtoista naureskelua: ”Huomaa, että sä et oo täältäpäin. Ei täällä kukaan katso ketään silmiin kadulla.” Pidän luonnehdintaa turhan kärkeäänä. Eihän pelkästään silmiin katsominen voi tehdä

minusta feissarien uhria! Silti löysin itseni Kuppalan kulmilta fuksiaispäivänä naamassani tekoparta, hiuksissani oksia ja päälläni pelkkä lakana jälleen kerran keskustelemassa siitä, miten lahjoituksellani voitaisiin taata pandoilta bambua myös seuraaviksi vuosituhansiksi. Eikö edes tekoparta riitä peittämään sitä, että en ole paikallisia?

Vaikka suhtautumiseni kanssaihmiin oli tšekäläisten mielestä vähintäänkin huolestuttavan hilpeä, ei se suinkaan ollut ainut asia, joka erotti minut Helsingin paikallisesta ihmispopulaatiosta. Opiskelijabileiden jatkosten jatkot olivat enemmänkin sääntö kuin poikkeus ja juhlapaikat vaihtelivat aina Lahden Irkusta Kallion silent reiveihin. Näin railakkaasta elämän, ystävyyden ja nuoruuden juhlimisesta minun oli vaikeaa saada kiinni, sillä huomasin jokaisissa bileissä väsähtäväni tismalleen klo 1.50. Sattumaako? Eipä ollut. Oulussa, tuossa joukkoliikenteen ja Jumalan hylkäämässä rössypottulandiassa, viimeinen järkevä bussi keskustasta lähti kotiani kohti tismalleen vartin yli kaksi yöllä.

Olin vuosien saatossa onnistunut ehdollistamaan itseni olemaan aina aamukahdella täysin valmis lähtemään kotiin, olipa juhlat me kuinka ihastuttavat tahansa.

Liikkuminen pääkaupunkiseudulla on naurettavan helppoa, mutta se aiheutti vaivattomuudestaan huolimatta minulle harmaita hiuksia. Googlain ratikassa hysteerisesti, pitääkö mobiililippu piipata kulkuvälineeseen sisään astuessa. Bussikuskin ainoa reaktio oli murahdus, kun yritin tarjota hänelle matkalippuani runkolinjabussissa. Sorrun suorastaan junantuomien stereotypiaksi valittaessani siitä, että kaikilla on niin valtava kiire kaikkialle koko ajan. Ihmiset kävelevät jatkuvasti päin punaisia, ja olen tullut Helsingin yliopiston metroasemalla olkapäätaklatuksi tähän mennessä kahdesti ihmisten kiirehtiessä metroon tai sieltä pois. Ihmiset eivät katso kadulla silmiin eikä kukaan tunnu olevan erityisen kiinnostunut kanssaihmisistä. Miten minun pitäisi muka osata elää täällä?

Vanhan kodin romantisointi on helppoa, kun sieltä on lähtenyt pois. Suomen paskin kau-

punni on mielessäni talvinen idylli ja ihmemaa. Sen kaduilla autetaan kanssaihmiä, puhutaan sympaattista murretta ja osataan muutenkin olla ihmisiksi. Kahavit keitetään, kun ihmisiä tulee kyllään ja ulukona on aina kylmä ilma ja kunnon talavi. Kahden käden sormet eivät riitä laskemaan niitä kertoja, kun olen ylpeästi kertonut, miten joka ikinen auto rekkoja myöten pysähtyi katsomaan, olihan meillä kaikki hyvin, kun perheeni vähemmän luotettava Volkswagen Golf päätti lahota Kuusamontielle keskellä tammikuun pimeimpiä öitä. Teini-ien kapinaraivo vanhaa kotikaupunkia kohtaan on muuttunut kaihoksi, jota olen yrittänyt paikata lähinnä Oulu-aiheisilla haalarimerkeillä (niitä on nykyään jo kahdeksan) sekä epätoivoisilla yrityksillä pitää kiinni omasta murteesta. Lauseen alku ”Pittää pittää huolta, että” tuo aina hymyn opiskelijakavereiden huulille.

Olisi silti täysin tekopyhää väittää, etten olisi puolen vuoden aikana helsinkiläistynyt. En ole helsinkiläinen (enkä usko, että tulen koskaan olemaan), mutta uusi kotikaupunkini on jättänyt minuun omat jälkensä. Matkaan ratikalla iloisesti yhden pysäkinvälin, metsästä lähi-Alepasta tarjouskauramaitoja, kutsun Helsingin päärautatieasemaa Steissiksi ja raitiovaunuja sporiksi villille päälle sattuessani. Yhtäkkiä minullakin on valkaisu-ut kulmakarvat, Uffilta ostettu kasarivillapaita ja mielipide siitä, missä sijaitsevat Helsingin hirveimmät metroasemat. Kävelen huimaavaa vauhtia, suunnittelen korttelirokkeihin menemistä ja käyn taidenäyttelyissä, vaikka en

Eevi Kainulainen on kerännyt kotiseutuidentiteettiä kuvaavia haalarimerkkejä.

oikeastaan ymmärrä niistä paljoa. Sama anonymiys, mikä minua täällä ahdistaa mahdollistaa myös sen, ettei maailman hurjimmissakaan sitiesuissa tarvitse pelätä, kun kävelee kadulla. Minä en ole villeintä, mitä Helsingin kadut ovat tänään nähneet.

Loppujen lopuksi Ouluun palaaminen tuntuu aina siltä, kun laittaisi pitkästä aikaa jalkaan vanhat, mutta täydellisesti niihin

mukautuneet kengät. Kaikesta huolimatta on ihanaa, että on olemassa myös oman opiskelijakoulun ulkopuolinen koti, jota ikävöidä. Silti on myönnettävä, että vaikka toivon auton hajoavan mieluummin Pudasjärvelle kuin Vantaalle, oman ex-tyttöystävän mainitseminen on huomattavasti helpompaa kalliolaisessa kaljabaarissa, kuin Mango-discobaarin kulmapöydässä. •

Valtsikan speksi – esiintyjän silmin

TEKSTI: TINJA RYYNÄNEN
KUVA: MIKI SOURU

lähdin kyseiseen toimintaan mukaan. Vaikka harjoittelun määrä Speksiä varten on ollut suuri, on aika kuitenkin mennyt hyvin lennokkaasti. Alussa minua pelotti se, että kuinka tulen selviämään samanaikaisesti opinnoista sekä treeneistä näin alkuvuodesta, kun treenimäärä kasvoi yhtäkkiä tammikuussa viikottaisten läpimenojen alkaessa. Lisäksi itse esitysviikko kuulosti hyvin intensiiviseltä, mitä se myöskin oli. Levon määrä tuolta viikolta jäikin melko olemattomaksi.

Nyt jälkeensä voin sanoa, että speksi on vaatinut *hieman* uhrauksia opintoihin liittyen. Se kuitenkin on ollut kaikkien rästitien jääneiden kouluhommien ja univelan arvoista. Tentin voi aina uusia, mutta hyvää speksikemusta ei!

Viikottaisen läpimenojen myötä speksiporukka alkoi hitautumaan yhteen aivan uudella tavalla ja myöskin eri tiimien välillä. Ja kuuluihan näiden läpäreiden jälkeen siirtyä (lähes) aina suoraan jatkoille! Alussa epämääräiseltä kuulostava juonikuvio alkoi pikkuhiljaa selkeytymään. Tämän lisäksi myös musiikin, näytelmän ja tanssin yhtenäisyys alkoi saavuttamaan lopullisen muotonsa. Myöskin aluksi itselleni vieras, mutta ehkäpä speksin keskeisin käsite *omstart* alkoi tulla tutuksi. Omstartit ovat siis yleisön huutamia lausahduksia, joiden mukaan jokin näytelmän kohta tulee toteuttaa uudelleen. Ne ovat ehdottomasti spek-

TIIISTAI, 18. helmikuuta. Päivä jota on odotettu, sekä päivä jota varten on valmistauduttu useita kuukausia – on nimittäin Valtsikan speksin ensimmäinen esityspäivä. Ja tätä ensi-iltaa seuraisi viisi esitystä lisää. Jälkeenpäin katsottuna viikko oli erittäin raskas, mutta myös erittäin antoisa ja ikimuistoinen.

Tämän vuoden Valtsikan speksi oli eräänlainen satiiri liit-

tyen erilaisten palveluiden jonottamiseen sekä niiden byrokraattisuuteen. Aihe oli mielestäni erittäin ajankohtainen sekä taitavasti toteutettu – kukapa taitaisi yhteiskunnallisen satiirin niin hyvin kuin valtiotieteilijät.

Silloin kun lähdin mukaan speksiin vuoden 2024 syksyllä, en osannut odottaa, mitä kaikkea se toisi mukanaan. Nyt tätä kirjoittaessani voin olla ylpeä siitä, että

sin kruununjalokivi, sillä ne luovat jokaisesta esityksestä hieman erilaisen ja hauskan omalla tavallaan.

Kun muutin Helsinkiin viime syksynä, koin aluksi vaikeuksia löytää omaa paikkaani täältä. Yksi tärkeä harrastus joka minulla oli lapsuudenkaupungissani Kuhmossa päättyi seinään, nimittäin klarinetin soittaminen. Koin vaikeaksi soittaa vain yksin, enkä saanut siitä oikein minkäänlaista iloa. Olin lapsesta asti käynyt orkesteritreeneissä ja soittotunneilla, joten niiden päättyminen sai elämäni tuntumaan hieman tyhjältä. Lisäksi erilaiset musikaali-projektit olivat minulle tuttuja jo entuudestaan.

Siksipä tieto Speksin olemassaolosta oli erittäin positiivinen yllätys. Viikoittaiset orkesteri- ja bänditreenit muistuttivat minua jo lapsuuden ja teini-iän aikana muotoutuneista rutiineista. Lisäksi treenien ja esitysten jälkeiset ”fiilisringit” olivat tuttuja suoraan kesämuusikon töistä, jollaisena olin toiminut jo viiden kesän ajan vielä Kuhmossa asuessani. Näiden kuukausien aikana minusta alkoi viimein tuntumaan siltä, että olen ainakin edistynyt hiukan oman paikkani löytämisessä uudessa kotikaupungissani, Helsingissä. Erityisesti olen huomannut sen, miten tärkeää on ollut ylläpitää itselle tärkeitä harrastuksia ja rutiineja oman hengen hyvinvoinnin kannalta.

Kannustan siis jokaista lukijaa lähtemään mukaan Speksin toimintaan, jos musiikkiteatterin tuottaminen kiinnostaa yhtään. Se voi myöskin olla positiivinen yllätys sellaiselle henkilölle, joka ei perinteisesti musikaaleista niin

välitä. Tarjolla on useita eri tehtäviä, eli jokaiselle löytyy varmasti jotakin. Keskittyä voi joko näyttelemiseen, musiikkiin, lavastukseen, puvustukseen tai vaikkapa tekniseen puoleen. Kenties parasta Valtsikan speksissä on se, ettei sinne pääsemiseen ole minikäänlaisia pääsykokeita. Täten jokaisella on mahdollisuus osallistua, vaikka ei olisikaan mikään alan huippu.

Speksistä voi oppia tärkeitä taitoja, joita voi potentiaalisesti tarvita myöskin työelämässä, kuten luovuutta sekä yhteistyötaitoja. Kuitenkin se tuo ensikädessä mukavaa vaihtelua opiskeluntäyteiseen arkeen. Kaiken harrastustoiminnan ei aina tarvitse liittyä suoranaisesti työelämään: asiaan, josta yhä useampi opiskelija stressaa mielestäni nykypäivänä ehkä hieman liikaa jo etukäteen. •

Runoja

Elokuvalipuista

*Onko parempaa kuin kirjan-
merkki
joka jo ennen ainuttakaan sivua
on tiheänään merkityksistä*

*Välähdyksistä
unenomaisista muistikuvista:*

*reitistä myöhäisillan näytökseen
säätälästä
kassalla palvelleesta naisesta,
siitä joka hymyilee aina ti-
etäväisesti (kuin sanoen, että
hyvä valinta)*

*paikalle valumisesta
vakiovieraille nyökkäämisestä
itselle sopivan ajatuksen ajat-
telusta, siitä vakiosta:
tämä on maailman lämmin tas-
ku, tämä on maailman lämmin
tasku*

*ja ulos astuessa
maailma vähän eri asennossa
kuin aiemmin*

*Kaikki nämä merkittäviä,
elintärkeitä asioita*

*Kaikki nämä
kirjanmerkissä*

Eino Haase

VALOKUVAT: SANNI RAPO

KADONNUT

Sinä, kuin päivä, oot länteen laskenut kai
Sua nähnyt mä en, kun aamu valjeta sai
Yö viileä kun koittaa ja päivä taakse jää
Sua näe en enää!

Lähdit mukana aallon, sen kuohuvan vuon
Jälkees rauha taas valtasi aallokon tuon
Ja tyrsky kun laantui sua rakkain mä hain
Sä tullut et vain!

Kevään aurinko kesytti uhmakkaan tuulen
Ja taas lehtien laulavan oksilla kuulen
Ei talven hopeatähdet käy enää työhön
Kun katosit yöhön.

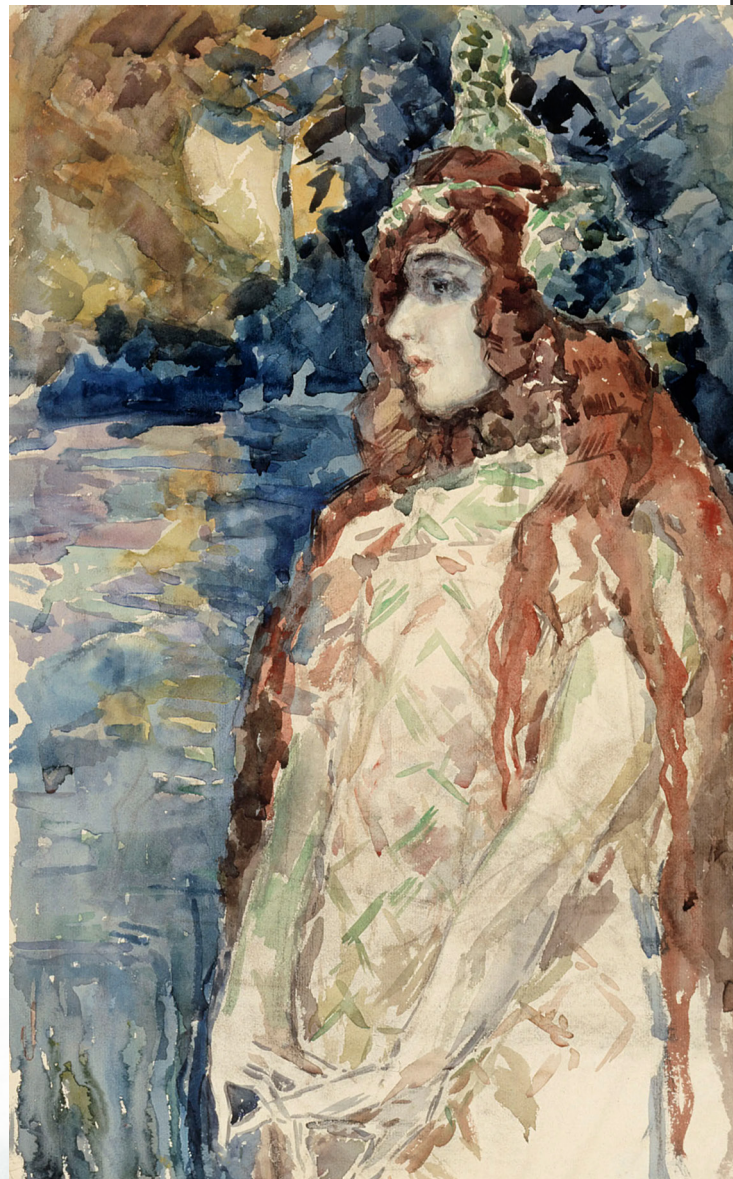
Mut kun katseeni nostin, näin pilvet mä vain
Jo sumu peittosi meren, kylmän tuntea sain
Maa kevätasussaan vaiti, surkeana olla saa
Kuin suutelisi kuolemaa.

Olit kadonnut. Siks' myös luonnon korkeata liljaa
Aamukastekyyneleet nyt kastelivat hiljaa.
Ja lehdon lintu suloäänellään laulun ilmoille toi
Se syyskaipuuta soi.

Jos olisin pilvi mä poutaisen taivaan,
Tai keväinen tuuli, nousisin tuulten laivaan
Ja sulle kuiskaisin näin: oi ystävä rakas,
Palaa jo takas!

Zacharias Topelius, 1839.

(kokoelmasta Ljungblommor II. Suomennos J. T.)

MAALAUUS: MEREN PRINSESSA
TAITEILIJA: MIHAIL VRUBEL
KUVA: KANSALLISGALLERIA / HANNU
KARJALAINEN (CC0)

Folk (New York, 1961)

Keinovalot syttyvät silmiisi
kun käännähdät välittämättä
viime viikoista,
katsot kuin et näkisikään lävit-
seni.

Huojuvissa junissa istumme
jälleen lähekkäin
ja kuuntelen Dylania vaikka
haluaisin oksentaa.

Nykyisin löydän itseni nimet-
tömien kylttien suunnista,
eksyn eteiseen ennen ovenavaus-
ta,
upotan valveillaoloni uno-
htamisiin ja elokuviin.
Olenko Ulysses vai Llewyn
Davis?
Minunkin ystäväni halusi
(hypätä sillalta)
soittaa sen sanotuksi, syödäkin.

Olisitpa minulle yhtä vieras
kuin tämä todellisuus ihmis-
ineen,
sen sijaan sinä – suurkaupungin
seepianvärinen helmikuu,
hämyyn hävinnyt kissa ja kes-
keytetty raskaudenkeskeytys
aina olemassa jossakin, vaikket
koskaan läsnä tässä,
aina olemassa, missä minun
pitäisi pelastautua.

L. M.

Näin sängyn, pöydän kääntyvän, kolahtavan kattoon
maljakkoon menehtyneiden tähtilatvojen tuikkiessa
tuoreina lapsuutemme joulupöydässä.

Ulkona

newtoninvastainen vesi valui väärinpäin lätäköistään,
maalit siveltiin seiniltä ja entropia listi toista viikkoa likoavat tiskit,
kun syntymättömät sikiöt kutistuivat kohtuihinsa
harjoitussalien hätäkellojen vaitiolossa.

Näin itseni ennen kevättä keskellä keskeneräistä esseetä hetken seesteisyydessä:

vielä hiljaa suora puistokatu ja sykkyräpuu
hiljaa kasvoton arkkitehti
hiljaa ystäväni ääntenvaihdokset.

Näin kihisevien sylkikerakkeiden syöksyvän saarnamiesten suista
joiden voidellut kielet tunnustavat kummasta konjunkttuurista:
kongressit ja kansanedustuskamarit täyttyvät suljettujen osastojen johanneskastajilla,
muurahaiset varustautuvat sateenvarjoin juridiseen hurrikaaniin Hongkongissa,
myöhempien aikojen luddiitit hukkuvat influenssaan ja hurraaisänmaallisiin heureuniin,
enkä minäkään enää löydä kenkiäni näistä nostalgisten ekstaasien karuselleista, joihin väkisin tyrkytetään
lippuja kulttuurikolumneissa ja vinyylitehtailla;

kaikkea on katsottava ylösalaisin kuin kongonsimpanssin maalaamaa Pollockia, niin sekaisin ovat
supermarkettien vessapaperihyllyt ja autiot fysiikanluokat
joissa pyhiäkin autuaammat ovat antaneet vilpillisyyden nussia itseään paljaalla.

Näin kadotetut kehitysvuotemme Kino Nuijamiehen takapenkistä takaperin kelattuna:

nyt jo äänekäs alkuperäinen filmikela ja väritelevisio
äänekäs pieni punainen kirja ja kristillinen sosialisti
äänekäs illuusiottomuus ja nuori vihainen mies.

Näin sängyn, pöydän kääntyvän, uppoavan hataruuteen
aikana joka valui ylöspäin tiimalaseissa ja tärisi kauttaaltaan
fuusiokärkien auringonvärisissä unissa sovituskoppien ottomaaneilla
aavikoituneiden ulkovaateosastojen joutomaassa, olin kuoriutunut
siihen salattuun kevääseen joka kesti kaksi vuotta, sitten katosi
eikä kukaan meistä tiennyt mitään – tästä tuli sukupolvikokemuksemme
presidentin aivonriekaleet limusiinin lasilla
kuurakettimme turhamaisuuden leiskuvat uhritulet
suuren sosialistisen tasavaltamme sortuvat talonrauniot
teräsbetoniin viittäsatua solmua iskevä Jumalan tahto.

Niin minäkin hiljennyin ja näin tähtien kirkastuneen sotilaalliseen iltaan,
kuulin delfiinien uiskentelevan uudelleen Venetsian kanaaleissa ja puhkuvan
kuinka sekaisin olivatkaan menneet hepoasteiden merivirrat ja korkeapaineet,
annoin muistojeni sulaa kuvitelmiksi tässä aikuisuuden pitkässä yössä
jossa kirjastojen kylmät kipinävuorot valaisevat vastapäivään pyörivää planeettaani.

Oma puhemies mukaan

TEKSTI: HERTTA VALANTA & LAURI MENTULA
KUVAT: HERTTA VALANTA

Valtio-opilliset maakuntarajat ovat viime vuosina käyneet liiankin ahtaiksi. Policy suoristi solmionsa ja selvitti, mikä meitä ja jyväskyläläisiä yhdistää.

AIDOSTI siistin idean tunnistaa siitä, ettei alun innostuksen ja hypetyksen laannuttua kukaan tunnu haluavan oikeasti lähteä siihen mukaan.

Omakin uskoni alkoi haalistua viimeistään siihen mennessä, kun suostuttelun kohteistani neljäs, **Lauri Mentula**, kieltäytyi lähtemästä Jyväskylään bilematkakumppanikseni sopertamalla jotain Lähi-idän tutkimuksen johdantokurssin tenttikirjan eräpäivästä ja kirjaston myöhästymismaksuista.

Turhaudun. Yksinkään en voi lähteä: tapahtuman mainoksessa kehoitettiin ottamaan ”oma puhemies mukaan”.

Kellon käydessä yhtätoista samana iltana käy ilmi, ettei Lauri olekaan sanojensa mittainen mies.

”Jos paikka on vielä täyttämättä, lähden mukaan”, hän kirjoittaa viestissään.

”Toivoisin edelleen, että joku ystävällismielinen Puolue ry:n jäsen suostuisi ottamaan minut

Lauri Mentula kuvattuna Jyväskylän Vaasankadulla. Kuva: Hertta Valannan kotialbumi.

lattialleen nukkumaan. Ei pakollista.”

VALTIO-OPILLISEN ystävyysmatkamme ajankohta osuu melkein kohdalleen: mikäli olisimme malttaneet odottaa vielä kymmenen päivää, olisimme voineet tuoda mukanaamme ystävänpäiväkortin ja kimpun kukkia – suuren maailman tapaan.

Ajankohdan vapautta ei meille kuitenkaan ole suotu. Suunnamme on Järvi-Suomen kruunaamaton keskuskaupunki, oppineisuuden ja sivilisaation viimeinen etuvartio härmän hämärällä rajaseudulla.

Policy oli paria viikkoa aiemmin pistänyt merkille, että oma keskusomalainen sisarjärjestömme, Puolue ry, on järjestämässä tiistai-iltana eduskunnan

kyselytunti -aiheiset sitsit, ”jallutähtivaliokunnan vahvasta suosituksesta”. Puoluepoliittisesti riippumattomana tarkkailijatahona Policylla – ja VOOlla – on tietenkin velvollisuus kutsua itsensä paikalle ja osallistua.

Etukäteen yritimme selvittää, milloin viimeksi VOO on järjestönä ryhtynyt yhteistyöhön Turkoa kaukaisempien liittolaistensa kanssa.

Puheenjohtajalta saimme vastaukseksi epäroivän katseen – ai Jyväskylä?

Asian tiimoilta konsultoitiiin myös järjestömme veteraanijyriä, mutta kukaan ei pystynyt palauttamaan mieleensä, onko kukaan koskaan edes käynyt siellä.

”Muistettiinkohan me kutsua ne vujuille?”

“Mikä tarkalleen edes on Jyväskylä? Voiko sen syödä?”

JKL CITY, Suomen Ateena, machoräpin Mekka? Bussissa pohdimme ankarasti, mitä kaikkea haluamme paikallisilta kysyä. Onko tämä nyt se Jyväskylä? Mikä tarkalleen edes on Jyväskylä? Voiko sen syödä? Voiko siitä joutua sairaalaan?

Entä mitä on aito jyväskyläläisyys? Voidaanko **Johann Gottfried von Herderin** hengessä puhua Jyväskylän kuolemattomasta sielusta?

Siitä kahden hengen retkikuntamme on nyt lähtenyt ottamaan selvää, aseinaamme kokoomuksen eduskuntaryhmän termosmuki ja avaamaton pullo punaista Casa Marronea.

Huoli on silti toimittajantyösämme läsnä. Kaupungin historian nimekkäintä runoilijaa, **Akseli “Gettomasa” “Getsemane” Lehikoista**, siteeraten:

“Ulkopaikkakuntalaiset ei tuu ikin ymmärtää / Meil ei oo samat kelat eikä samat määränpäät”.

OLEMME ehtineet Hämeen tienoille huomattessamme, että ulos on jossain vaiheessa ilmestynyt lunta.

Kun linja-auto laskeutuu Salpausselältä Lahteen, matkaa on takana hädin tuskin kolmannes; mielemme täyttyvät romanttisesti maakuntakuvastosta.

Lauri tähyilee kauas Päijät-Hämeen pääkaupungin hopeanhoitoisen järven jälle, kunnes toteaa ääneen katselevansa

teollisuushallin seinää.

Valtatien pienentyessä Heinolan jälkeen molemmat syventyivät töihin, toinen tutkimaan Jyväskylän yliopiston alumniluetteloa, toinen myöhässä olevaa kurssikirjaansa.

KAKSI tuntia myöhemmin, kulkiessamme Jyväskylän Matkakeskuselta kohti kampusaluetta ja sen opiskelijaravintolaa, Lauri täsmentää ainakin kolmesti, ettei ikinä ole kunnolla käynyt Jyväskylässä.

Käyn matkatoverilleni läpi

“Yliopiston kirjaston ilmoitustaululla mainostetaan opiskelijoiden rugbytreenejä, jenkki-futisjoukkuetta ja Elokapinan kansalaistottemattomuuskoulutusta. Vitriinissä on näytteillä kiellettyjä kirjoja.”

Kortepohjan *hip-hop*-skenen tärkeimmät käänteet ja perusfaktat Alvar Aallon arkkitehtuurista. Ihan vaan että osaisi sitten luontevasti keskustella kantaväestön kanssa.

Hyytävä pakkanen puree korviin ja varpaisiin.

TILASTOLLISESTI Jyväskylässä on Suomen suurin opiskelijatiheys: joka kolmannella on taskussaan voimassaoleva Frank-alennuskortti. Kävellessämme yritämme profiloida vastaantulijoita ulkonäön perusteella, huonolla menestyksellä.

Yliopiston kirjaston ilmoitustaululla mainostetaan opiskelijoiden rugbytreenejä, jenkki-futisjoukkuetta ja Elokapinan kansalaistottemattomuuskoulutusta. Vitriinissä on näytteillä kiellettyjä kirjoja.

Lauri selittää häkeltyneenä, että WC-tiloissa joku silminnähden säpsähti hänet nähdessään. Ruokala on avoin ja tilava. Siemailemme mehua ja tarkkailemme paikallisia lounastajia. Ihmi-

set ovat pukeutuneet Helsingin keskustakampuksen syömälöihin verrattuna silmiinpistävän sovinnaisesti. Keffiyeh-huiveja las-kemme nolla kappaletta.

Keskustassa kävellessämme meitä vastaan tulee rivi tumman-sinisiä haalareita. Selässä heillä komeilee Puolue ry:n seppelöity P-logo, ostoskasseista pilkottaa massiivinen määrä patonkia – pi-täisikö pikemminkin puhua Suo-men Pariisista?

Seuraamme turvallisen etäi-syyden päästä heidän jalanjäl-jissään illan pääkallopaikalle, päivisin opiskelijaruokalana toi-mivalle Tilialle. Ennen pitkää paikalle alkaa valua valtiomies-

mäisesti pukeutunutta paikallista opiskelijaistoa.

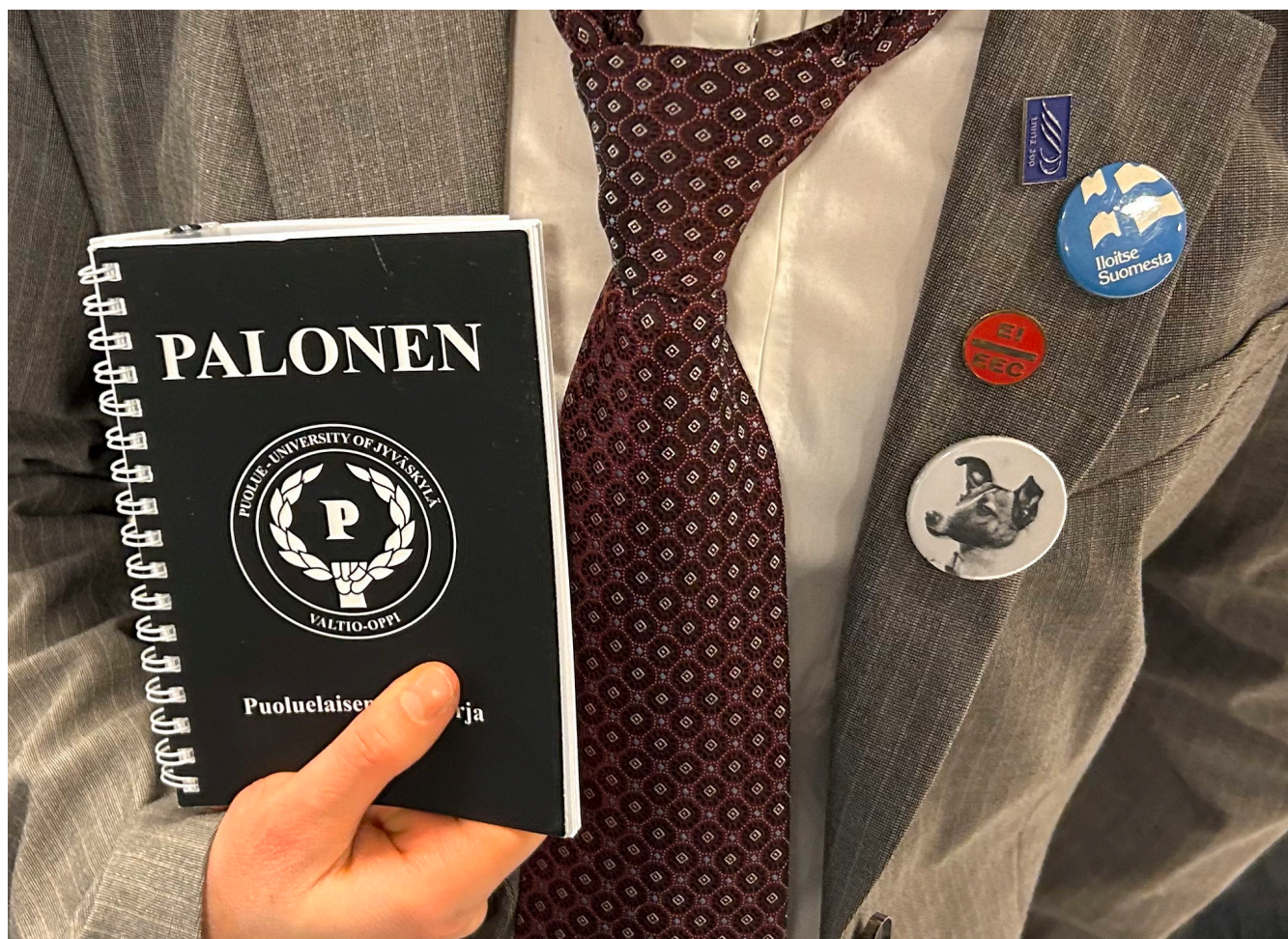
Pukukoodina toimii “edus-kuntahenkinen vaatetus”, mihin Policykin on varustautunut kra-vatein ja pikkutakein. Kollektiivisen kansanedustajalarppaami-sen huumassa tapaamme kaksi **Sanna Marinia**, kaksi **Sebastian Tynkkystä**, yhden **Tarja Ha-losen** sekä yhden – valkoiseen T-paitaan sonnustautuneen – **Jessi Jokelaisen**.

Kyselytuntiteema paistaa muutenkin Suomen Ateenan pi-menevässä illassa kuin aurinko Akropoliilla kiemurtelevien tu-ristijonojen päänahkaan. Sitsisa-lin kolmeen riviin järjestettyjen

ruokapöytien eteen on rakennet-tu puhemiehistön aitio. Puhuisen podiumin suojasta illan laulun-johtajat – jyväskyläläisittäin *to-astmasterit* – valvovat puhetta ja tapahtumien kulkua.

Aluksi saamme ohjeita.

Puheenvuoroa tulee pyytää lau-lunjohtajilta kankealla loitsulla – “*arvoisa puhemies*”. Mahdollis-ten välihuutojen on oltava “nok-kelia, luontevia ja kontekstiin sopivia”. Epäparlamentaarista kielenkäyttöä tulee välttää. Lau-lupyyntö tulee muotoilla poh-jaesitykseksi, josta järjestetään käsiäänestys. Jos kuulee kanssa-edustajansa suusta “vessasanoja”, hänet on empimättä ilmiannetta-

”Call out -kulttuurin maakuntaremixissä pelon ilmapiiri tiivistyy.”

va puhemiehistölle. Rangaistuksia tullaan jakamaan.

Call out -kulttuurin maakuntaremixissä pelon ilmapiiri tiivistyy.

TILIAN kirkkaat kattolamput korventavat Alinan hämyiseen sinipunaan tottuneita silmiämme ja tuovat sitseihin ehtaa koululounaan tuntua.

Poikkeuksellisen varakkaan ylioppilaskunta HYJ:n juhlatilat Uuden ylioppilastalon kolmannessa kerroksessa, rahvaan katseen ulottumattomissa, ovat kasvattaneet meidät rohkeiksi sitsaajiksi. Tiliassa nukkekotitunnelmalta on kuitenkin vaikea välttyä: sitsipöydät on aseteltu suurten ikkunoiden eteen, ja itse rakennus seisoo mäen päällä. Ainakin nyt toteutetaan demokraattisen läpinäkyvyyden ihanetta, kun kansanedustajat istuvat näyteikkunassa.

Puheenvuorot pidetään korostuneen asiallisina ja lyhyinä. Laulujen välissäkin puheensoirina ei yllä häiritseväksi. Minua puhutellaan ”hessukkalaisena”.

”Anteeks, mut onks tässä jotain, mitä munkin pitäis pelätä?” Lauri kyselee ympäriltään.

Käy ilmi, että istumapaikat on arvottu. Mekin istumme Laurin kanssa eri pöydissä. Koska sitseillä ei ole alkoholitarjoilua,

OPM-ideologialle kuuliaiset sitsaajat ovat kantaneet pöytiin todellisen juomien kirjon.

Illan hittituote on uusi vadelmalonkero. Yksi kanssakansanedustaja kaataa maku-Leijonaa siniseen muumimukiin. Lauria vastapäätä istuvan vanhemman opiskelijan kotiviiniä kehuaan vuolaasti.

RUOKAA ei vieraille suoda. Juomien kyytipojaksi on konferenssitauolla tarjolla aiemmin katukuvassa havaitsemaamme patonkia sekä sipsejä, makeisia, keksejä ja pullapitkoa.

Viimeisiä lauluja kohden pahanlaatuisin parlamentaarisuus alkaa hälvetä. Esoteerisen tiedon piirissä olevien paikallisten lisäsäkeistöjen määrä häkellyttää. Kirjaan niitä muistiin minkä ehdin, hetken olen Tilian **Lönnrot**. Sitsien päätteeksi saamme kotiin vietäväksi molemmat omat *Pallosemme*: Puolue ry on ristinyt sitsilaulukirjansa valtio-opin

emeritusprofessori **Kari Palosen** mukaan.

Koska täysistuntosalissa tarjoillut Domino-keksit eivät ravinneet ruumista yhtä tehokkaasti kuin mieltä, suuntaamme pöytäjuhlan päätyttyä paikallisten opastamana läheiseen Maria Pizzeriaan.

Ruokalista on täynnä toinen toistaan profeettallisemmilta kuulostavia annoksia. Maistamistaan odottamaan jäivät *Hot Viking*, *Neljän juuston härkä* ja *Goat & Devil*.

Yhdelle pizzerian valaisimista joku on liimannut askartelutarra-mulkosilmät ja piirtänyt alle hymynkareen.

Puhumme pöydässä siitä, mistä kukin on kotoisin. Juuri kukaan ei tule Keski-Suomesta – etelästä olevat muodostavat pyöreän pizzan neuvostossamme määräenemmistön.

Ei tunnu lainkaan, että olisimme tavanneet vasta neljä tuntia

aiemmin. Puheesta puuttuu tietty näyttämisen halu – ehkä täälläpäin minuuden jatkuvaa markkinointia ei pidetä yhtä hyveellisenä kuin koti-Helsingissä.

Moni kokee akateemisen työtaakan olevan juuri sopiva, tai ainakin he kykenevät erottamaan työskentelyn ja vapaa-ajan. Tästäkin taidosta moni hyötyisi meilläpäin.

Raja-aidat yhteiskuntatieteellisen kandiohjelman eri oppiainesten välillä eivät myöskään ole yhtä korkeita: surffaaminen sosiologian pääaineesta valtio-oppiin onnistuu vain kursseja vaihtamalla. Sama joustavuusperiaate pätee ainejärjestötoiminnassa.

Kaupungin kuolemattomasta sielusta emme ehkä kuule, mutta jotain *aitoa* kohtaamisissamme on ollut.

TIME-TIISTAI. Lyhyt visiitti puoluelaisen kantapaikassa, karaokebaari Freetimessä riittää meille. Myös Laurin alkuperäinen mukaanlähtemisen ehto toteutuu: **Filip**, ystävällismielinen puoluelainen, lainaa meille yöksi keskustayksiötään – minulle sohva, Laurille lattiaa.

Ystävyys, yhteistyö, avunanto. Filip luottaa haltuumme asuntonsa avaimet; Jyväsjärvi kasvaa kiitostemme virrasta.

Huoneen seinällä roikkuu pahvinen **Pekka Haavisto** -naamio. Sängyn vieressä lattialla lojuu kirjapino, jossa päällimmäisenä on **Barack Obaman** elämäkerta. Pinon vieressä makaa tummakantinen teos *Mitä on filosofia?* Puvunhousut edelleen jalassani kömmän Finlayson UnipussiinTM. Ohuiden verhojen läpi

pimeään asuntoon kadulta kajastaa Alkon valomainos.

Suurkaupungin keskustan valot eivät kuitenkaan häiritse sitsituristien unta. Herätyskellomme soi kello 04.55, ja jo kello 05.15 istumme Onnibusin toisessa kerroksessa hytkymässä matkalla kohti ”Hessukkaa”.

Bilehorisontteja laajentaneen tutkimusretken jälkeen kaikukoon siis pyyteetön pohjaesityksemme tuleville sukupolville: Puoluelainen ja VOOlainen hyvä elämä täydentävät ja tarvitsevat toisiaan. Samoja gettomaseettisia ”keloja” meillä ei ehkä ole, mutta samat määränpäätt kyllä, mototkin! VOO ei kaadu koskaan, ei liioin Puoluekaan.

Eläköön siis maakuntarajat ylittävä valtio-opillinen yhteistyö! •

VALKOINEN TALO

Policy 50 vuotta sitten

TEKSTI: JOEL TIESSALO
KUVAT: POLICYN ARKISTO

Policy on jo vuosikymmenten ajan tarjonnut valtio-opin opiskelijoille journalistisen leikkikentän ja poliittisen aktiivisuuden kanavan. Lehti tarjoaa mahdollisuuden kehittää omaa toimittajantaitoaan, kirjoittaa ja ottaa kantaa vailla aiherajoituksia. Viime vuosina Policy on ottanut virallisesti kantaa niin Gazan tulitauon puolesta kuin Ukrainan sotaa vastaan. Mutta mitä lehdessä kirjoitettiin puoli vuosisataa sitten, ylipoliittisuudestakin syytetyllä 70-luvulla?

POLICYN alkuvaiheet ovat hieman hämävät, mutta VOO:n historiikin mukaan lehti on ilmestynyt ensimmäisen kerran vuonna 1972. Ensimmäiset yliopiston kirjastoon arkistoidut lehdet ovat vuodelta 1975, mistä onkin osuvasti tasan puoli vuosisataa. Policyn numeron 1/25 kunniaksi sukelsimme 50 vuotta arkistoja taaksepäin ja tutkimme, mikä tuon ajan VOOlaisia puhuttutti.

Vuonna 1975 VOO julkaisi kaksi Policy-lehteä, joita kutsuttiin tuolloin VOO:n tiedotuslehdiksi. Varsinainen tiedonantaja Policy olikin. Lehdessä mainostettiin kiivaan Suomi-Neuvostoliitto-Seuran yliopiston osaston

toimintaa ja houkuteltiin kaikkia mukaan kehittämään Suomen ja Neuvostoliiton kansoille hedelmällistä rauhan ja ystäväyden politiikkaa **Paasikiven-Kekkosen** linjalla. Lehdessä ihmeteltiin yliopistolla olevan vielä paljon henkilöitä, jotka eivät ole osastoon liittyneet. Jäsenhankinnassa olikin kovat panokset: parhaalle rekrytoijalle luvattiin ilmainen matka Moskovaan.

Osasto järjesti venäjän kurssia, opintomatkoja ja kulttuuritaapahtumia, mukaan lukien ainakin yhden suuren "ystävyyshuhlan". Se vaati aktiivisesti yliopiston opetussuunnitelman puhdistamista neuvostovastaisesta opetusaineistosta. Toiminta oli toi-

saalta radikaalia, mutta toisaalta suomettumisen zeitgeistin mukaista. SN-Seura toivoi jatkoa Suomen viralliselle ulkopolitiikalle, ja kirjallisuuspuhdistuskin haluttiin suorittaa tasavallan presidentin kanslian määrittelemissä raameissa. Ehkä radikaalimpaa olisi ollut, jos Policy olisi ottanut kantaa Paasikiven-Kekkosen linjaa vastaan.

VOOlaiset olivat ahkeria puolustamaan työkansan etua myös valtio-opin tutkintovaatimusten suhteen. Ongelmia tuottivat professorit, jotka pitivät kiinni suurpääomaa palvelevasta behavioristisesta tutkimusotteesta. Erään Policyn artikkelin mukaan marxilaista kirjallisuutta syrjittiin ja

SUURI YSTÄVYYSHUHLA

27.11. YLIOPISTOLLA KLO 17.00

Suomen ja Neuvostoliiton opiskelijain ystäväyspäivänä 27.11. yliopiston SUURESSA JUHLASALISSA. Järjestää SNS-yliopiston osasto.

LIPPUJA 23 mk saa Lippupalvelusta, opiskelija- ja henkilökuntajärjestöistä, HYY:n Kulttuurikeskuksen toimistosta Mannerheimintie 50 7 krs., sekä ovelta rajoitetusti.

OHJELMASSA mm. NL:n nuorisojärjestöjen komitean edustajan tervehdyspuhe, rehtori Palménin puhe.

KULTTUURIOHJELMA:

- Neuvostoliittolainen taiteilijaryhmä.
- Ylioppilasteatteri
- Pekka Sinnemäki
- Karjalan nuoret (tanhuja)
- KOM-teatteri

TUE NAMIBIAN KANSAA

OSOITUKSENA SIITÄ, ETTÄ AINEYHDISTYS EI OLE MIKÄÄN "SISÄÄN-LÄMPIÄVÄ" KAPEANSEKTORIN YHDISTYS, VAAN ETTÄ VALTIO-OPIN OPISKELIJAT HALUAVAT OTTAA KANTAA KAUKAISILTAKIN TUNTUVIIN TAPAHTUMIIN, ON SEURAAVASSA LYHENNELTYNÄ AINEYHDISTYKSEN HALLITUKSEN HYVÄKSYMÄ N A M I B I A - KANNANOTTO.

TÄMÄ KANNANOTTO ON AJANKOHTAINEN JUURI NYT, KOSKA NAMIBIAN PUOLESTA KÄYTÄVÄ KAMPANJA ON AINOA TÄLLÄ HETKELLÄ KÄYNNISSÄ OLEVA LAAJA KANSAINVÄLISEN SOLIDAARISUUDEN ILMAISU.

sosialistisista maista kerrottiin liian vähän. Huomautettakoon tähän väliin, että tutkintovaatimuksiin kuuluvia teoksia olivat mm. *Marxismen-Leninismen perusteet*, *The Socialist System of State Control*, *Historien och Klassteori* sekä *Sozialistische Diplomatie*. VOO:n historiikin mukaan myös **Leninin** *Valtio ja vallankumous* oli opiskelijoiden esityksestä pari vuotta tutkintovaatimuksissa. Nykykorviin väite marxilaisen kirjallisuuden syrjimisestä tuntuu oudolta.

Järkeviäkin asioita edistettiin. Eräs kirjoittaja vaati pääoma- ja perintöveron korotuksia, jotta opintotukea voitaisiin korottaa ja opiskelijoille tarjota ilmainen lämmin ateria päivässä. VOO julkaisi myös järjestön virallisen Namibia-kannanoton, jossa tuet-

tiin Namibian ja Etelä-Afrikan kansojen kolonialismin vastaista taistelua. Numeron 1/75 takakannen kuvituksessa puolestaan osoitettiin solidaarisuutta Chilen sotilasjunttaa vastaan taisteleville.

Taistolainen liikehdintä oli VOO:n historiikin mukaan järjestössä vahvaa erityisesti 70-luvun alkupuoliskolla. Puoluepoliittisuudesta siirryttiin kuitenkin vuosikymmenen puolivälin jälkeen yhä enemmän opiskelijoiden etujärjestöksi, ja luokkataistelun täyteiset Policyt kävivät yhä harvinaisemmiksi. Erikoista myöhempiin lehtiin verrattessa on huomata, ettei vuosikerran -75 lehdissä ollut juuri lainkaan kevyitä juttuja. Pääkirjoitukset käsittelevät kuivaa hallitustyöskentelyä, artikkelit taisteluja

meillä ja maailmalla. Yleiskuva lehdestä on jäykkä ja dogmaattinen.

Onneksi 50 vuoden aikana Policy on monipuolistunut, myös kevyet opiskelijayhteisö- ja huumorijutut ovat löytäneet tiensä lehteen. Ja vaikka poliittisuus on vähentynyt, saa lehdessä yhä ottaa kantaa. Toivottavasti vielä ainakin seuraavat 50 vuotta!

P.S. Vanhoja Policy-lehtiä voi varata Helkan kautta lukusalilainaan Kaisa-talon kellariin. •

Jutussa on käytetty lähteenä Policy:n numeroita 1/1975 ja 2/1975 sekä VOO:n historiikkaa *Voolainen hyvä elämä : Valtio-opin opiskelijat ry:n kuusi vuosikymmentä* (2021).

Tutut huomatakaa!

Täten haluan tehdä tiettäväksi, etten tänäkään keväänä aio valmistua. Kyselemisen saa halutessaan lopettaa.

nimim. "Kyllästynyt"

Yksinäiset hoi!

Olen 22-vuotias röyhkeä, rietas ja relevantti nainen, joka kaipaa tummaa ja tulista, myskintuoksuista latinalaisrakastajaa. Vastaukset lehden toimitukseen.

Ekaterina T, Punavuori

Hukkunut

Opiskelumotivaatio. Viimeksi nähty syyskuussa Kaisa-kirjaston kolmannessa kellarikerroksessa. On arka, ei saa yrittää lähestyä omatoimisesti. Löytyessä ilmoittakaa paikalliselle Jodel-kanavalle.

Kadonnut

Mediayhteiskunta, uusi painos. Uudenveroinen, marraskuussa ostettu. Sivut rypyttömiä, alleviivauksia ei löydy. Löytöpalkkio: 5 e.

Ossian Seppä,
Jätkäsaari

Myydään

Mediayhteiskunta, uusi painos. Uudenveroinen, käytetty lähinnä tyynynä. Sopii myös sisustuselementiksi. Hintapyyntö: 30 e, käteisellä.

Mauri Lintula, Töölö

Erehdys

Minä, allekirjoittanut, olen kuullut, että muka olisin nauttinut prof. Teivaisen luennolla sangriaa ja likööriä sekä täten esiintynyt julkisesti päihtyneessä tilassa ylioppilasarvoni ynnä hyvän tavan vastaisesti. Jyrkästi kumoan sen huhun.

Tapio Asukas, Hermannin

Lihapiirakkani

Putosivat rappukäytävään. En juhli.

Esa Jensen, Alppiharju

Vilpittömästi

Haluan pahoitella aiempia kommenttejani valtakunnanrajojen siirtelystä ja sosialismista.

En toivo asianomaisilta enempää kuittailua tapauksen tienoilta.

L.J.

Havaittu

Lentävä lautanen (U.F.O.) Meilahden yötaivaalla varhain tammikuun 19. päivänä. Pyydämme mahdollisia silminnäkijöitä ottamaan yhteyttä Hgin Psykosofiseen Seuraan, os. Haartmaninkatu 3.

Joka tietää

Kutsuneensa espoolaisia tekniikan ylioppilaita Valtio-Opin Opiskelijain vuotuiselle Tukholman-retkelle, saisi mennä itseensä.

nimim. "VV"

Ken on pitämässä suuria

MAALAISHÄITÄ

tulevan kevään tahi kesän kuluessa, postittakoon kutsun allekirjoittaneelle.

Heikki Pohjalainen

Kirja-arvostelu: The Night Climbers of Cambridge

TEKSTI: JOEL TIESSALO
KUVAT: OLEANDER PRESS

“If you slip, you still have three seconds to live.”

VIIME vuosisadan alussa maineikkaassa Cambridgen yliopistossa kukoisti erikoinen opiskelijaperinne. Englantilaisyliopistos-
sa harrastettiin nimittäin yöllistä katoille kiipeilyä, yliopiston ja virkavallan kieltämää salaista seikkailemista, josta ei vaaroja puuttunut. *Night climbing* -perinteessä ei ollut kyse satunnaisista päähänpistoista, vaan vaativasta ja tavoitteellisesta rakennusten valloittamisesta, omanlaisestaan elämäntavasta.

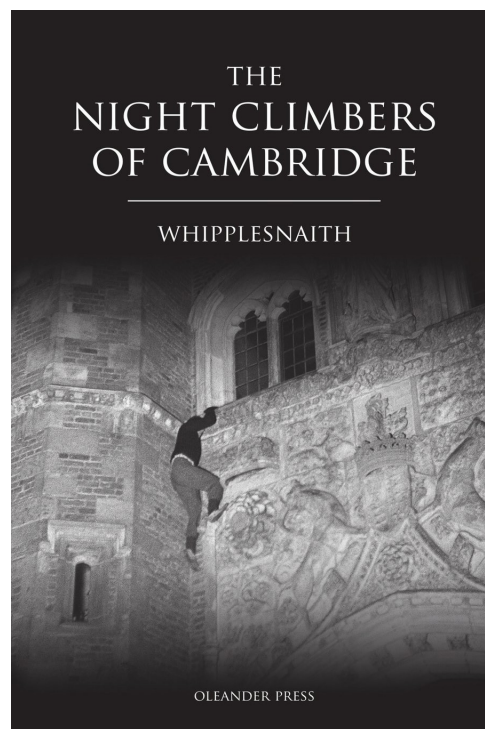
Tätä puuhaa käsittelee **Noël Symingtonin** salanimellä **Whipplesnaith** julkaisema *The Night Climbers of Cambridge*. Vuonna 1937 ensipainoksensa saanut teos kertoo tarinan Cambridgen yöllisistä hiippareista, jotka löysivät onnensa räystäiden yltä, kellotornien ja gargoilien valtakunnasta. Upeine kuvineen kirja vie lukijan aikamatkalle ikivanhan yliopiston katoille ja toimii samalla yksityiskohtaisena ohjekirjana katoilla seikkailemisesta kiinnostuneille.

Kirjalla on Cambridgessa legendaarinen

maine, ja sen 1930- ja 1950-lukujen painokset ovat erittäin harvinaisia. Paikallinen indie-kustantamo Oleander Press julkaisi kirjasta vuonna 2007 kaivatun uusintapainoksen, jonka sain Suomestakin asti käsiini. Se on näköispainos vuoden 1937 versiosta, mutta filmikuvien alkuperäiset negatiivit haltuunsa saanut kustantaja on parannellut niitä upeasti.

The Night Climbers of Cambridgen parasta antia ovatkin sen valokuvat. Yliopiston tylypahkamais-
ten tornien, kappelien ja kirjastorakennusten päälle kiivenneet opiskelijat kantoivat mukanaan alkeellisia valokuvausvälineitä ja dokumentoivat seikkailunsa. Usein kuvat epäonnistuivat kehnon salamalaitteen jumiuduttua tai valotuksen epäonnistuttua. Onnistuneen otoksen saamiseen meni joskus tunteja.

Satoja vuosia vanhoissa rakennuksissa ei ollut palotikkaita tai hätäpoistumisteitä kiipeämistä helpottamassa. Katoille noustiin niin rännejä kuin seinien ornamenttejakin pitkin. Joskus apua sai uk-

kosenjohdattimesta, toisinaan vuorikiipeilyköydestä. Kirjassa kuvataan kiipeilytekniikoita niin tarkasti, että lukijalle valkenee reitit Cambridgen katoille yksittäisten jalan- ja kädensijojen tarkkuudella.

Myös keinot poliiseilta ja yliopiston varti-
joilta pakenemiseen tulevat tutuiksi, sillä kiinnijää-
minen ei ollut leikin asia. Katolta tavatut opiskelijat
selvisivät joskus puhuttelulla, mutta ainakin kaksi
opiskelijaa todistetusti erotettiin yliopistosta vuonna
1937 näiden jäätyä kiinni kampuksen kirkon katolle
kiipeämisestä.

Eliittikoulussa opiskelleen Whipplesnaithin
lähes aristokraattinen puheenparsi ranskankielisine
ilmaisuineen ja **Shakespeare**-sitaatteineen asettuu
kutkuttavaan kontrastiin kapinallisten seikkailuta-
rinoiden kanssa. Kirja on kauniisti kirjoitettu toi-
minnan ja vapaan tahdon ylistys, hyökkäys tylsyyttä
ja tavallisuutta vastaan. Se kannustaa julkisen tilan
haltuunottoon, itsensä ylittämiseen ja sovinnaisiin
laittomuuksiin.

***”Kirja on kauniisti kirjoj-
tettu toiminnan ja vapaan
tahdon ylistys, hyökkäys
tylsyyttä ja tavallisuutta
vastaan.”***

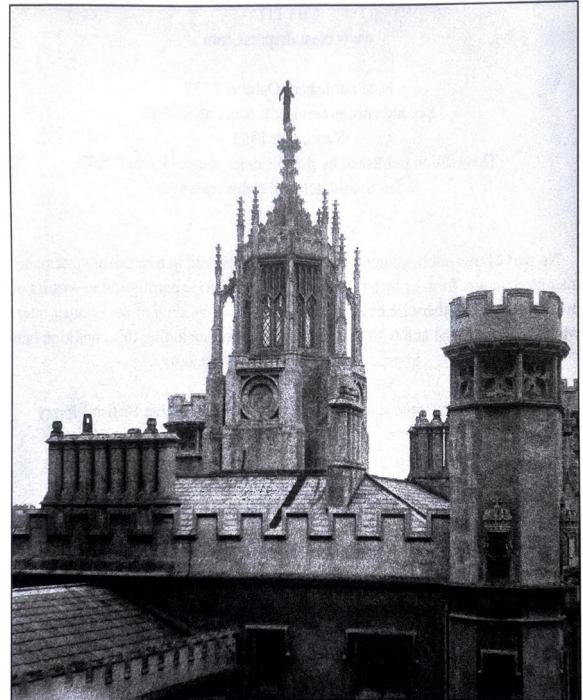
Joskus koittaa kuitenkin aika laskeutua maan
kamaralle, teoksen lopussa todetaan. On valmistut-
tava yliopistosta ja jätettävä seikkailut nuoremmille.
Mutta uusia kiipeilijöitä tulee, siitä kirjoittaja on var-
ma.

Yökiipeilyperinne onkin jatkunut nykypäi-
viin saakka. Satunnaisia välähdyksiä Cambridgen
katoilta voi nähdä somessa, mutta salaisuuden verho
ympäröi toimintaa yhä.

Tänäkin yönä joku saattaa keplotella itsensä
Cambridgen peltikatoille pulujen ja tuuliviirien seu-
raan, katsomaan maailmaa eri kulmasta, rakastumaan
siihen. Whipplesnaithin sanoin:

“They will find what we found, a love for the
buildings and the climbs upon them, a love for
the night and the thrill of darkness. A love for
the piece of paper in the street, eddying up-
wards over the roof of a building, bearing with
it the tale of wood-cutters in a Canadian lum-
ber-camp, sunshine and rivers; a love which
becomes all-embracing, greater than words
can express or reason understand.”

Kaikenkattava rakkauden kokemus kuulostaa lumoa-
valta. Kirjan kertomusten myötä tekisi melkein mieli
tuoda yökiipeily osaksi suomalaista opiskelijakult-
tuuria. Mitenköhän Porthanian katolle pääsee? •

On the New Tower: Dawn.

**Whipplesnaith: The Night Climbers of Cam-
bridge. Oleander Press. 227 s.**

Elokuva-arvostelu: Nosferatu

TEKSTI: EMMATENHUINEN

KUVA: NATHAN ANDERSON & ANANDU VINOD / UNSPLASH

SISÄLTÄÄ JUONIPALJASTUKSIA

VAIKKA en kauhuelokuvien suuri ystävä olekaan, kiinnostuin **Robert Eggersin** ohjaaman *Nosferatu*-elokuvan (2024) saamasta huomios-ta. Kuulin elokuvasta monenlaisia mielipiteitä suuntaan ja toiseen. Päätin mennä katsomaan sen ja muodostaa oman mielipiteeni. Olin katsomisen jälkeen yllätty-nyt siitä, että en ollut juurikaan törmännyt arvosteluissa naisten seksuaaliseen toimijuuteen liitty-viin huomioihin.

Ensimmäiset 30 minuuttia elokuvasta olin kauhuissani, kos-ka se todella oli kauhuokuva. Harkitsin jopa kotiin lähtemistä, mutta ystäväni tuella (lue: pako-tuksella) rohkenin katsoa eloku-van loppuun asti. Tämän ensim-mäisen puolen tunnin jälkeen juoni eteni niin vauhdikkaasti, että kauhua ei ollut enää juuri-kaan tarjolla, ja pystyin tarkaste-lemaan elokuvaa kriittisemmin.

Elokuva perustuu alun perin **Bram Stokerin** 1897 kirjoitta-maan klassikkokirjaan *Dracula*. Myöhemmin vuonna 1922 **F. W. Murnau** ohjasi kirjaan perus-tuen mykkäelokuvan. Murnau ei saanut oikeuksia tehdä elokuvaa *Dracula*-kirjasta, joten hän päät-ti muuttaa paikkoja ja hahmojen nimiä, jolloin syntyi *Nosferatu*. Vuonna 1979 **Werner Herzog** ohjasi uudelleenfilmatisoinnin *Nosferatu – yön valtias*. Tällä ker-taa väreissä ja äänillä. Eggersin *Nosferatu* on siis tribuutti sen edeltäjille.

Elokuvan alussa **Lily-Ro-se Deppin** esittämä Ellen kär-siessään yksinäisyydestä kutsuu luokseen hengellistä kumppania. Kreivi Orlok vastaa Ellenin kut-

suun ja heidän välilleen kehkey-tyy intiimi suhde. Jo elokuvan alussa heidän suhteensa muo-toutuu seksuaalissävytteiseksi, ja nuoren Ellenin isä löytää hänet kesken kliimaksin Ellenin ollessa Orlokin hengellisessä seurassa.

Ellen siis kokee seksuaalista vetoa vampyyri Orlokia kohtaan ja näkee näkyjä heidän kohtaa-misistaan. Näiden näkyjen ai-kana Ellen on 'sairaskohtauk-sen' vallassa ja vaikuttaa olevan hourailevassa tilassa, eikä hän reagoi ulkopuolisiin ärsykei-siin. Sairaskohtaukset näyttävät ulkopuolisen silmään siltä, että Ellen on saavuttamassa kliimak-sin. Hänelle kerrotaan sairaskoh-tausten johtuvan melankoliasta. Ajan hengessä Ellen kuvaa näky-jään Orlokin seurassa pahoiksi ja kertoo niiden vainoavan häntä. Naisten seksuaalisuutta kohtaan on esitetty pelkoa kautta aikojen, ja seksuaalisten halujen ilmaisu on nähty sairautena, hysteriana. Tässä tapauksessa sairaskohtauk-sina.

Elokuvassa siirrytään muu-tamia vuosia myöhempään ai-kaan, jolloin Ellen on naimisis-sa kiinteistövälittäjä Thomas Hutterin kanssa. Heidän avio-liittonsa alkaessa ja sen aikana Ellenin 'melankoliasta' johtuvat sairaskohtaukset' ovat loppuneet. Thomas joutuu kuitenkin lähte-mään Transylvaniaan myymään taloa kreivi Orlokille, ja Ellenin ja Thomasin erossa olon aikana sairaskohtaukset palaavat.

Toisin sanoen: kun Ellen on avioliitossa, ei hänellä ole halua 'kiellettyyn seksuaalisuuteen'. Mutta Thomasin ja Ellenin eros-sa olon aikana kohtaukset palaa-vat ja Orlok saa taas yhteyden El-leniin näkyjen kautta. Mielestäni

tällä viitataan siihen, että naisella ei olisi toimivaltaa oman seksu-aalisuutensa hallinnassa. Naisen nähdään olevan passiivinen olen-to oman seksuaalisuutensa edes-sä. Hänellä ei ole valtaa tai toi-mijuutta ohjailla omia reaktioita haluihinsa, vaan on täysin niiden vietävänä. Vain mies voi toimin-nallaan vaikuttaa naisen haluihin ja reaktioihin.

Elokuvassa tehdään selvä ero hyväksytylle ja hyväksymättö-mälle seksuaalisuudelle. Toisin sanoen Thomasin ja Orlokin välille, joita molempia Ellen hi-moitsee. Eli hyvä aviomies on suojellut Elleniä 'pahalta' Orlo-kilta, mutta Thomasin lähdettyä matkalle Ellen ei voi yksin estää halujaan Orlokiin. Siispä Ellenin seksuaalisuuden tilaan vaikuttaa aina mies, ei hän itse.

Ellen viettää aikaansa tutta-vaperheen luona ja he huomaa-vat kohtaukset ja unissakävelyn. Perheen reaktioista päätellen he ajattelevat Ellenin olevan syn-tinen. Paremman puutteessa he kutsuvat paikalle lääkärin. Lää-käri epäilee kohtausten syyksi 'liian suurta verimäärää', ja ky-seenalaistaa Ellenin kuukautis-kiertoa. Ratkaisuna hän poistaa Ellenin kehosta verta ja 'rauhoi-ttaa' tätä eetterillä. Tämän lisäksi hän syyttää kohtauksista Ellenin melankolista mieltä. Toimet eivät kuitenkaan poista kohtauksia, ja lääkäri ottaa yhteyttä vanhem-paan kollegaansa, joka kertoo, että Ellenin sisällä on demoni.

Koska elokuva sijoittuu 1800-luvulle, ovat lääkärien toi-met ja päätelmät historiallisessa kontekstissa ajalle uskollisia. Nai-set nähtiin passiivisina olentoina, joiden seksuaaliset halut johtui-vat siitä, että kohtu ei saanut lasta

kehittääkseen. Halut nähtiin siis vääristymänä, jota piti hoitaa. Kohdun oirehdistannan katsottiin aiheuttavan niin henkisiä, kuin fyysisiäkin oireita, jotka diagnosoitiin hysteriaksi. Aivan kuin seksuaalisuus olisi jossain sfäärissä, mihin naisten mielellä ei ole pääsyä.

'Kohdun oirehdistannan' vuoksi 1800-luvulla nähtiin, että avioliitto on ratkaisu naisten hysteriaan, koska silloin kohtu 'rauhottuu' ja samalla antaa naisille rauhan. Kuten tässäkin elokuvassa Ellenin mentyä naimisiin Thomasin kanssa hänen kohtauksensa lopuivat. Rauhan syynä nähtiin siis olevan hedelmöittymisen mahdollisuus.

Kohtausten syynä voidaan katsoa olevan myös Ellenin liian vähäinen tahdonvoima lopettaa Orlokista viehättäminen, ja siksi Orlok aina palaa hänen näkyhinsä. Orlok siis symboloi hänen 'likaisia' seksuaalisia halujaan olemalla epätavallinen halujen kohde. Elokuvassa Orlok kirjaimellisesti kertoo Ellenille symboloivansa Ellenin tukahdutettuja mielihaluja. Ellen on kutsunut Orlokin luokseen, eikä toisin päin. Ellen kuitenkin kuvaa Or-

lokin läsnäoloa kiemurtelevaksi myrkkykäärmeeksi sisällään, joka viittaa Ellenin kokemaan häpeään omien halujensa edessä.

Kuitenkin toivon pilkahdus nähdään elokuvan lopussa, kun Ellen ottaa aktiivisen roolin seksuaalisuutensa ilmaisemisessa ja sen avulla kukistaa Orlokin, eli hallitsee omia toimiaan haluihinsa nähden. Ellen hyväksyy Orlokin luokseen ja he viettävät yön Orlokin nauttiessa Ellenin verta. Ellen haluaa jatkaa auringonnousuun asti, jolloin Orlok kuolee ikkunasta säteilevään auringonvaloon. Hetken kuluttua Ellen kuolee verenhukkaan. Jos asiaa ajattelee pitkälle, voi tästä saada viestin, että naisen seksuaalisuus on niin iso ongelma, että ei ole muuta keinoa kuin uhrata itsensä sen aiheuttamien ongelmien poistamiseen.

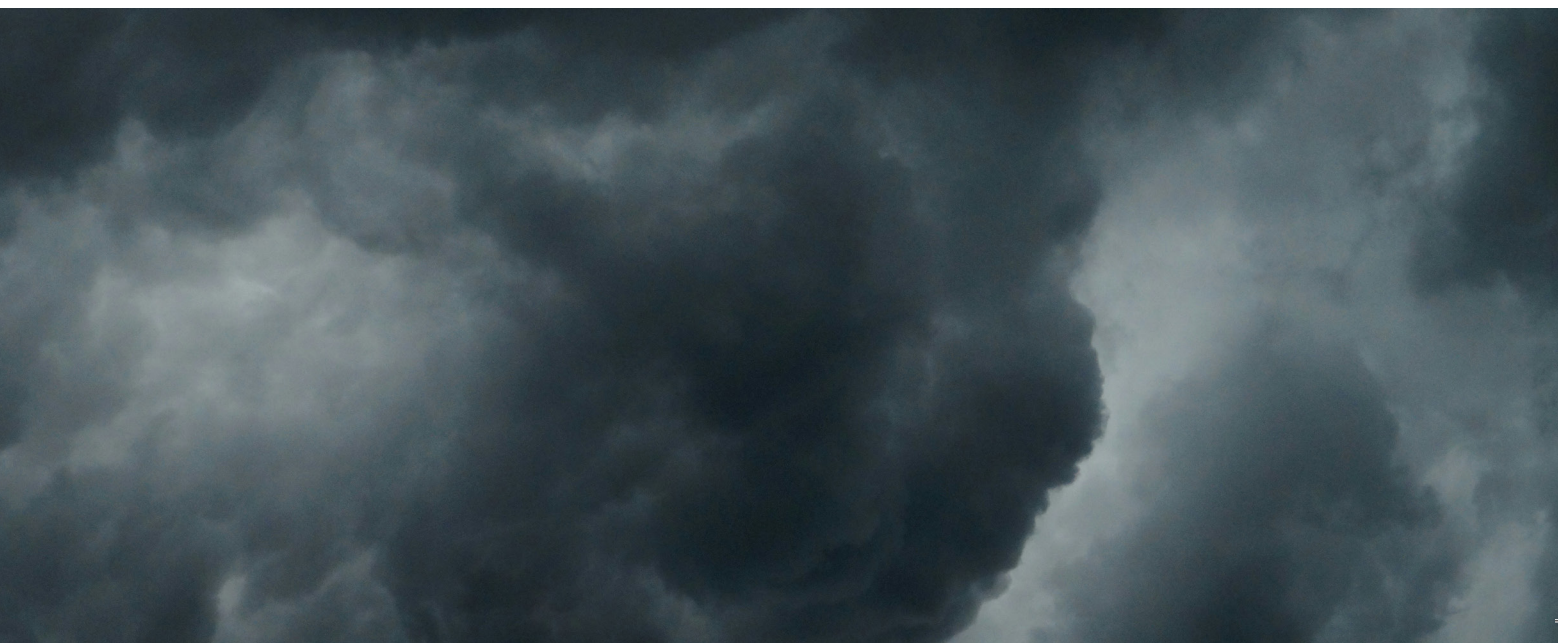
Kirsikkana kakun päällä elokuvassa on todella turha kohtaus, joka ei edistä juonta millään tavalla, mutta asettaa naisen passiivisen objektin asemaan. Tuttavaperheen kohtalo on synkkä ja vaimo sekä kaksi lasta kuolevat. Perheen isä sekoaa ja käyttäytyy irrationaalisesti koko elokuvan loppuosan ajan. Turha kohtaus

on kuitenkin se, kun mies menee hautausmaaleumiin ja raiskaa vaimonsa ruumiin. Tästä saa viestin, että nainen voi kuolleenakin täyttää tehtävänsä, eli olla passiivinen objekti. Naisella ei ole toimivaltaa seksuaalisuudessa tai seksin aikanakaan.

Elokuva siis tavallaan kertoo siitä, miten miehet ovat rajoittaneet naisten seksuaalisuutta, mutta onneksi elokuvan lopussa siihen saadaan muutos päähenkilön osalta. Elokuvassa oli muitakin elementtejä, jotka saivat valtsikalaisen kulman kohoamaan, mutta seksuaalisuuden teema oli esillä läpi elokuvan. Vaikka elokuva on seksuaalisuuden käsitelyssä ajalleen uskollinen, olisi mielestäni nykyaikana voitu pohdita elokuvan toteutusta hieman modernimmalla otteella.

Kaiken kaikkiaan elokuva oli lopulta 'ihan okei'. En erityisesti pitänyt siitä, mutta viihdyin koko ajan. Elokuvan puvustus ja yleinen tunnelma oli hyvin tehty, ja ne olivatkin suuri syy viihtymiselleni. •

Nosferatu, ohjaus Robert Eggers, kesto 2h 12min

KOHTI TYÖELÄMÄÄ YKAN KANSSA

YKA on ammattiliittojen edelläkävijä ja mukana matkallasi työelämää.

- ▶ Autamme löytämään uravaihtoehtoja ja kehittämään ammatti-identiteettiä
- ▶ Valvomme yhteiskunta-alan opiskelijoiden etuja
- ▶ Toimintamme on yhteisöllistä: ykalaiset kohtaavat tapahtumissa, opiskelijatoiminnassa, vertaisverkostoissa, paikallisyhdistyksissä ja mentoroinnissa

Lue lisää: yka.fi

**Yhdessä yhteiskuntaa
rakentamassa**

Yhteiskunta-alan
korkeakoulutetut ry

1/25